40. ÉVFOLYAM, 46. SZÁM
Ára: 3,– Ft
1984. NOVEMBER 15.

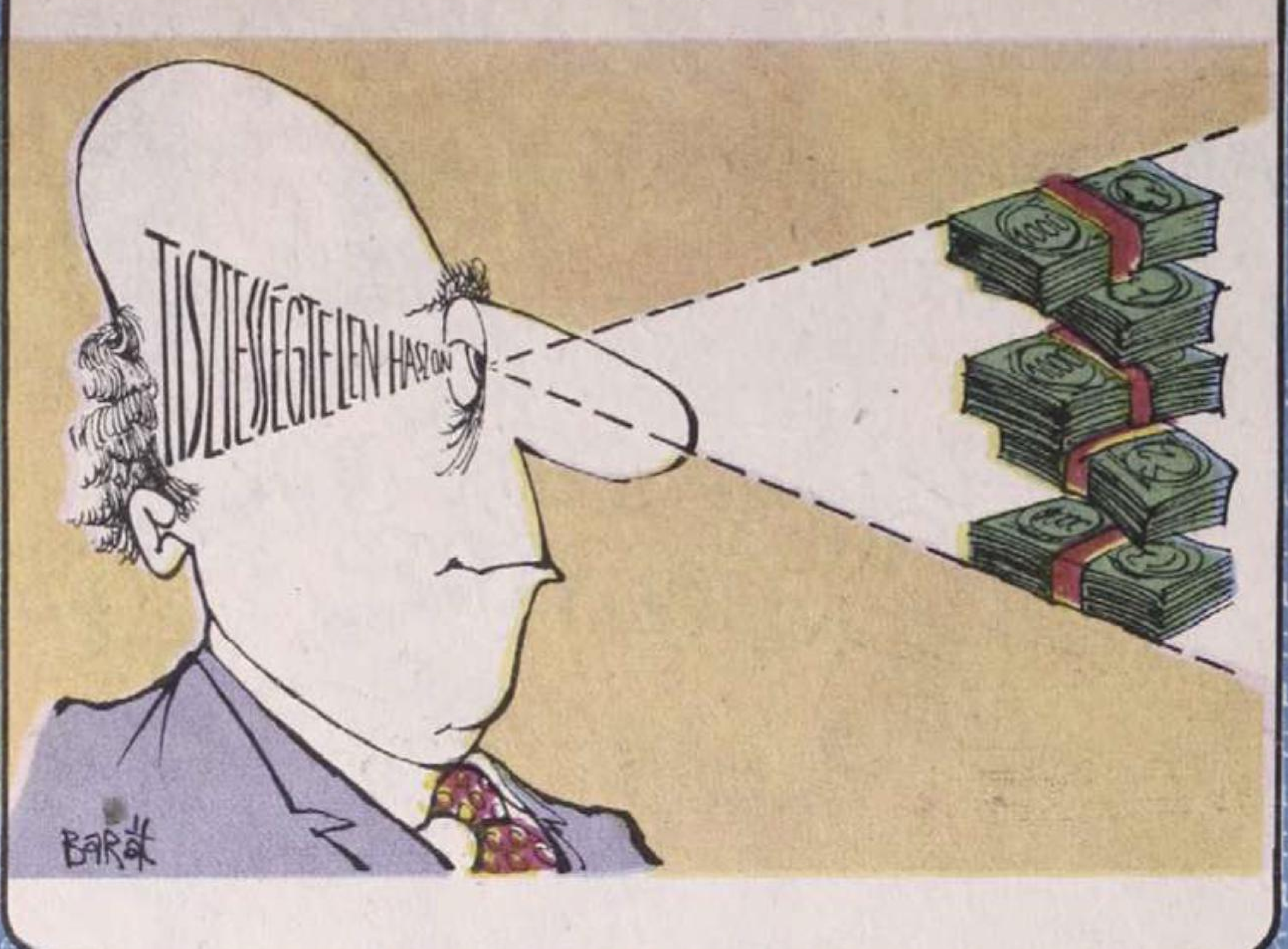
Ludas Matyi

Fülöp György rajza

DOHÁNYREVÜNK A 8—9. OLDALON

LÁTÁSMÓD

Értékelemzés

Nincs mese, új és új foglalkozások születnek, az ember alig tudja nyomon követni a változásokat. A hot-dogos kifli-lyukasztó és a hamburgersütő már szinte ősi magyar mesterségnek számít a legújabb, az ún. értékelemző mellett.

Az értékelemző az egy nagyon fontos ember. És okos.

Namármost, ha hozzám mondjuk becsöngetne estefelé egy értékelemző, hogy van-e valami értékelemezni valóm – hát alighanem zavarban lennék. Esetleg a télikabátomat értékelemezhetném vele, hátha többre taksálja, mint a bizományi becsüse.

No de az értékelemzők nem házalnak megrendelésekért, ennél jóval öntevékenyebbek. A rádió híradásából értesültem arról, hogy a honi értékelemzők – első önálló vállalkozásként – a hazai gyermekcipőket értékelemezték.

Az alapos értékelemzés meglepő eredményt hozott. Az értékelemzők megállapították, hogy a magyar gyermekcipő a világ legfényűzőbb, és legpazarlóbb terméke. Ugyanis: a talpa kétéves strapát bír ki, holott a cipőt a gyerek fél év alatt kinövi, s akkor a lábbelit ki kell dobni – így a jelentés. Tehát mintegy másfél évnyi talp pocsékba megy. Következésképpen, javasolták az iparnak, hogy csináljanak silányabb minőségű talpakat a gyermekcipőkre, s így a termék fogyasztói ára is csökkenthető páronként 3–4 forinttal.

Tisztelt Gyermekcipő Ipar! Kérem ne hamarkodják el a döntést, fizessék ki szépen, az értékelemzőket és csináljanak továbbra is a jelenlegihez hasonló, vagy még annál is tartósabb gyermekcipőket.

Bár nem vagyok bejegyzett értékelemző, de engedjék meg, hogy hivatásos kollégám szakvéleményét – minden ellenszolgáltatás nélkül – kiegészítsem.

Én ugyanis, ha a gyerek kinőtte a cipőjét, akár hiszik, akár nem – nem dobom ki. S a gyereket, se a cipőt. Mert az az alig hordott lábbeli jó lesz a következő gyermeknek, majd az azt követőnek. Nem tudom, tudnak-e követni az értékelemzők? Így igen gazdaságosan ki lehet használni azt a kétéves talptartamot. Sőt – bár tudom, hogy ez meglepi az értékelemzőket – olyan is előfordulhat, hogy ahol nem ilyen ideális a családmodell, ott a rokonok, barátok, ismerősök adják át egymásnak az alig használt, kinőtt gyermekcipőket.

Tudom, hogy ettől az élettől elrugaszkodott közbevetéssemmel felborítom az értékelemzők koncepcióját, de ismerjük el; a hazai értékelemzés még gyermekcipőben jár.

Trunkó Barnabás

Film, színház, musical

Nincs szerencséjük mostanában a külhonban élő, itthon vállalkozó magyaroknak. Egy svájci hazánkfia – magyar társvállalkozójával együtt – egy új találmányra: a betonroppantó szerkezetre áldozta pénzecskéjét. Elkészült a mintapéldány, összesereglettek a riporterek és a szakemberek csodát látni. A bemutatón derült ki, hogy egy másik magyar cég már gyárt ilyet, a betonroppantó rég fel van találva nálunk. Egy amerikás magyarunk hazai filmesek közreműködésével forgatandó koprodukciós filmbe fektette tőkéjét. Elkészült a mű, közönség elé vitték. A bemutatón derült ki, hogy a rossz film már rég fel van találva nálunk.

Egy pesti vállalat hirdeti a lapokban: bérbe adná használaton kívüli színháztermét „kulturális vagy egyéb (raktározási) célra". Ahol és amikor a kultúra felszálló ágban van, a raktárakból csinálnak színházat. Nálunk fordított a folyamat, kereskedelmünk iparkodása és iparunk kalmárkodása következtében olyannyira megnőttek áruelhelyezési gondjaink, hogy hamarosan bélyeget kell kibocsátani egy új Nemzeti Raktár céljaira. Mi lesz a játszóhelyek és játszási lehetőségek hiányára panaszkodó számtalan színészünkkel? Lehet, hogy majd a színigazgatók is meghirdetik a lapokban: bérbe adnák használaton kívüli színészeiket kulturális vagy egyéb (raktárnoki) munkára". „Raktár az egész világ!" – mondaná Shakespeare itt és most.

Jeles kollégám tollából pár éve olvastam egy mulatságos akármit. A rendőr dicsekszik a társainak, hogy előző este színházban volt. Melyik színházban? – faggatják a társai. Nem tudom. Mit láttál? Nem tudom. Mi volt a darab címe? Nem tudom. Ki írta? Nem tudom. Kik játszottak benne? Nem tudom. Ki rendezte? Kazimir Károly!... Eddig a vicc, és innen már valóság. Megjelent a hirdetés a lapokban, hogy Nagymezőutcai Színház új musicalt mutat be. Ki írta? Nem tudom. Ki szerezte a zenéjét? Nem tudom. Kik játszanak benne? Nem tudom. Mert mindez nem volt benne a hirdetésben. Ki rendezte? Azt tudom, mert az viszont benne volt... Nem szeretem amikor az élet ilyen szolgaian utánozza a művészetet.

Radványi Barna

– Megáll az eszem! Hiába szanáljuk, ötödször bújik ki a földből!

BRENNER GYÖRGY:

Itt és most...

CSALÁDI ÉLET

– Az tény, hogy amíg nem géemkázott apátok, mindig együtt vacsoráztunk, no de mit?!

AUTÓPIAC

– Nem millpengő, uram, millforint!

A FELSZÁLLÓ ÁGBAN

– Valahogy mégis el kellene hitetni a gyerekkel, hogy az élet kegyetlen!

– Uram, nem adna el nekem cseh koronát, ugyanis szeretnék betérni a prágai Kehelybe!

Harmadik Béla professzor, az Anonymus kiadó neves krónikása azt a leckét kapta, hogy írja meg a magyar közoktatásügy nyolcszáz éves történetét. Minthogy nem volt a szavak embere, legott a tettek mezejére lépett. Beütötte a pennát a kalamárisba és több szót rótt egymás után:

— A magyar közoktatásügy nyolcszáz éves története során eljutott a fejlődésnek arra a fokára, hogy...

Ekkor becsörtetett hozzá Harmadik Erzsébet, az ő kiskorú leánya, egyenest a suliból.

— Szia nyuszi! — mondta. — Valamit bevésettek velem az üzenőbe, írd alá.

Harmadik Béla átvette a kis füzetet, amely rendeltetése szerint az iskola és a szülői ház közvetlen eszmecseréjét szolgálta közvetett módon.

A hatodik oldalon, Harmadik Erzsébet kezevonásával ez állt:

— A rémhullákat áteszi Tuborg baci.

Harmadik Bélával felkavarodott a világ.

— Mi... mi ez? — kérdezte és gyomrát mélyhűtött vasmarkok vasmarkolászták.

Harmadik Erzsébet vigyorgott.

— Nyuszi, ha azt hiszed, hogy el tudom olvasni a saját írásomat, akkor madár vagy.

Na nem, nem.

A kriksz-kraksz tartalma túlságosan romantikus volt a mi józan korunkhoz. De hát a mi józan korunkban annyi őrültségbe botlik az ember, hogy... S a baljós szövegben volt valami tébolyult szakszerűség. Tuborg baci...

Ez kétségkívül valami új kórokozó. Fehérköpenyes tudósok import sörből izolálhatták csillogó laboratóriumaik mélyén, de már bánják is, mint a kutya, amelyik kilencet kölykedzett. Sápadt arccal merednek egymásra, a humánusabbja pedig a fejét fogva rohangál fel és alá a csempés falak között. Uramatyám, mit tettünk, hiszen ez az új hatóanyag, ez a Tuborg baci még a rémhullákat is áteszi... De... de... de a jóég szerelmére, kik azok a rémhullák? Harmadik Béla reszkető kézzel tárcsázta az iskola igazgatóját, Második Lajost, aki távoli névrokona volt, de nem tartották. Elhatározta, hogy tapintatos lesz, nem ront ajtóstul a hullaházba.

— Kérlek szépen — mondta furcsa vékony hangon, — csupán az érdekelne, hogy történt-e mostanában valami furcsa, valami ijesztő dolog nálatok?

— Hogyne történt volna — szólt az igazgató. — Ötödik István tanulónk a napköziben kefírt öntött a felügyelő pedagógus kalapjába. Ijesztő ötlet, bár a kárvallott távollétében rengeteget röhögtünk rajta.

— Úgy értem — törölgette homlokáról a hideg verítéket Harmadik Béla, de az továbbra is belecsorgott a kagylóba —, úgy értem... valami végzetes... valami, valami halálos?

— Azzal is szolgálhatok — mondta az igazgató és még mindig derűs volt a hangja, alighanem azért, mert beleőrült a rémségekbe. — Negyedik László tanulónk bekente májpástétommal Gáspárt, a PVC-csontvázat. Egyébként mondd meg a lányodnak, hogy a fémhulladékot legkésőbb holnap délutánig...

Harmadik Bélában megpendült valami.

— A... a micsodát?

— A fémhulladékot!

Persze, persze. Csak a nagy F-et olyan furcsán írja a kis drága, felül körbenkunkorítva, hogy nagy R-nek is lehet olvasni. A végefelé meg kihagy egy szótagot, mert minek strapálja magát az ember, amikor úgyis takarékosság van... és akkor máris fémhulladék lesz a rémhullákból. De hát... atyavilág... mi az, hogy Tuborg baci?

— Halló — döngicsélt a kagylóban továbbra is az igazgató hangja. — Mondd meg neki, hogy egyenest a testnevelő tanárhoz vigye. Érted? Tibor bácsihoz.

— Jól van — mondta fáradtan Harmadik Béla professzor. — Szólok neki.

És azzal fáradtan helyére ejtette a kagylót. A Tuborg baci természetesen Tibor bácsinak olvasandó. Végül a holttengeri tekercsek és az egyiptomi hieroglifák titkát is megfejtették. A fémhulladékot átveszi Tibor bácsi... hehehe... pofonegyszerű.

Ebben a pillanatban Harmadik Endre vágtatott a szobába. Harmadik Béla érettségi előtt álló fia.

— Sziős — mondta — blehide oszkusra huszintot...

Harmadik Béla professzor csak legyintett. Aztán ismét a kalamárisba merítette pennáját és befejezte a nagy mű első mondatát:

— A magyar közoktatásügy nyolcszáz éves története során eljutott a fejlődésnek arra a fokára, hogy írni és olvasni már a negyedik általánosban elfelejtenek a gyerekek. Beszélni viszont csak az érettségi előtt...

Peterdi Pál

A NAGY MÁGUS

NOVEMBER

– Azt hittem, hogy legalább a fogászati hónap alatt kíméletesebben bánnak a betegekkel!

SZILÁNKOK

TELEFON

— Hivjál fel valamelyik nap telefonon.

— Mégis mikor?

— 2000-ben. Akkorra ígérték, hogy telefonom lesz.

TÖRZSVENDÉG

— *Ebbe a vendéglőbe járok évek óta. A pincérek már kérdés nélkül is tudják, mivel bosszanthatnak.*

RÁNC

— Már tinédzser koromban ráncokat festettem a szemem köré, hogy öreg koromban ne legyen olyan feltűnő a valódi ránc.

ELŐKELŐSÉG

— *Én otthon a 10 deka parizerből álló vacsorámhoz is szmokingba öltözöm.*

BÉCSBEN

— Rég láttuk az éttermünkben, Frau König.

— Sopronba járok ebédelni. Ott olcsóbb.

NŐI SIKKASZTÓ

— *Nem tudom eldönteni, milyen ruhát vegyek fel a letartóztatásomhoz.*

GÁLÁNS ZSÜRIELNÖK

— Nem választottunk szépségkirálynőt, mert a világon minden nő egyformán szép.

PANASZ 2000-BEN

— *Már gépfegyverekkel és nehéztüzérséggel is felszereltük parkőreinket, de továbbra sem tudunk kellőképpen védekezni a társadalmi tulajdont rongálók ellen.*

AJÁNLAT

— Önzetlen barátod leszek, fele annyi pénzért.

KEDVES ASSZONYKA

— *A férjemnek a teljes fizetését haza kell adnia. Aztán, hogy zsebpénzt miből ad nekem, az az ő dolga.*

MEGŐRZÉS

— Amíg külföldre utaztam egy hétre, betettem az aranyaimat megőrzésre a házunkban a kukába. Nálunk ugyanis csak kéthetenként viszik el a szemetet.

BÖRTÖN

— *Örülök, hogy a fiatalkorúak börtönébe kerültem. Itt nincs nemzedéki ellentét.*

KEZDŐ ARTISTA

— Most következik a hármas halálugrásom, bekötött szemmel. Természetesen a közönségnek kötjük be a szemét.

MUNKAKÖNYV

— *Betelt a munkakönyve. Szép kis vándormadár.*

— *Szó sincs róla. Mindig ugyanabba az üzembe mentem vissza, de mindig magasabb órabérrel.*

Galambos Szilveszter

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI......

A tanár biológiaórán:

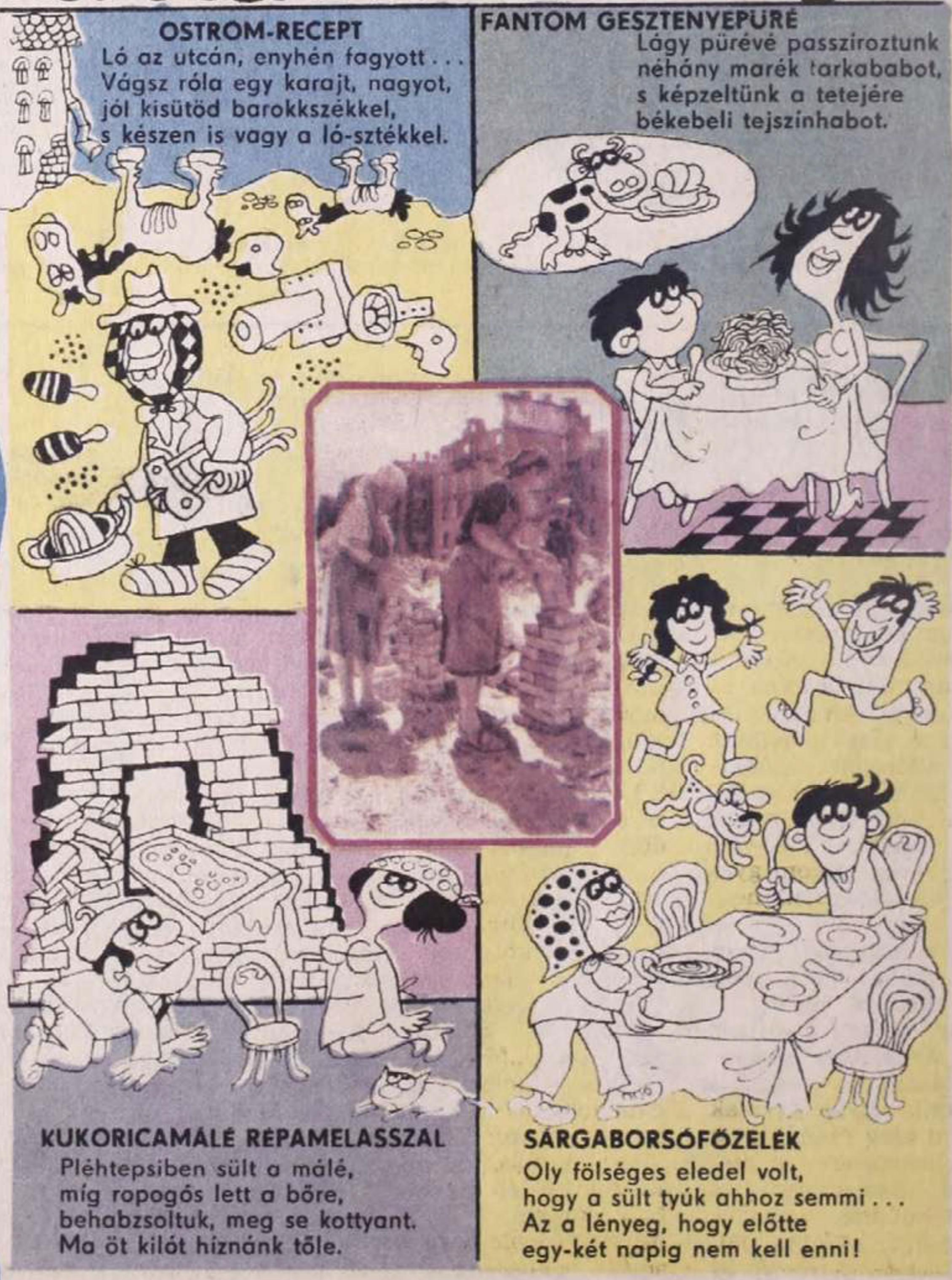
— A hangyák naponta 16 órát dolgoznak. Milyen tanulságot vonhatunk le ebből?

— Azt, hogy a hangyáknak nincs szakszervezetük.

FÜLÖP GYÖRGY:

Emlékszik még?

NEGYVENÖTÖS ROHAMKAJÁK

OSTROM-RECEPT

Ló az utcán, enyhén fagyott...
Vágsz róla egy karajt, nagyot,
jól kisütöd barokkszékkel,
s készen is vagy a ló-sztékkel.

FANTOM GESZTENYEPÜRÉ

Lágy pürévé passziroztunk
néhány marék tarkababot,
s képzeltünk a tetejére
békebeli tejszínhabot.

KUKORICAMÁLÉ RÉPAMELASSZAL

Pléhtepsiben sült a málé,
míg ropogós lett a bőre,
behabzsoltuk, meg se kottyant.
Ma öt kilót híznánk tőle.

SÁRGABORSÓFŐZELÉK

Oly fölséges eledel volt,
hogy a sült tyúk ahhoz semmi...
Az a lényeg, hogy előtte
egy-két napig nem kell enni!

Tiszteletdíj

Az Alkotóházban összejött három író és a művészet lényegéről beszélgetett, vagyis hogy ki menynyit keres. Mikor a jelenlévők elmondták személyes tapasztalataikat, távolabbi példákra terelődött a szó.

— Nem akarlak megbántani titeket, de szerintem a cipőjét sem köthetjük meg szegény jó Nyári Sanyinak. Pályája elején még olykor-olykor dolgozott, például írt egy háromfelvonásos színdarabot és minden felvonást másmás színháznak adott el. Aztán kitűzte maga elé a jelszót: „minden pénzt fel kell venni, csak nem szabad érte csinálni semmit!" Reggeltől estig járta a szerkesztőségeket és pénztárakat, mikor meghalt egymillió-kétszázezer forint előleget hagyott maga után.

— Akkor úgy látszik nem ismertétek Sápszky Gézát, a regényírót. Kérlek szépen, ő írt egyszer egy könyvet valami olyan címmel, hogy „Bika a toronyban". Százezer példányban jelent meg, egy félév múlva százezer és öt példány került az elfekvő raktárakba.

— Ez hogy lehet?

— Úgy, hogy azok a nyomdászok, akik elemeltek egy-egy példányt keretszámon felül, belenéztek és kicserélték a könyvesboltban egy ismerős eladónál. Ilyen körülmények között Sápszky persze nem mehetett be a Kiadóba, hogy ugyan jelentessétek meg a könyvemet újra, mert az igazgató egyszerűen letelefonált az elfekvőbe: hány példány van nálatok a „Bika a toronyban' című könyvből, rögtön közlik, hogy százezer példányból visszajött százezer és öt — tömeges érdeklődés tehát nem tapasztalható. Sápszky Géza várt egy félévet, aztán akcióba lépett, de nem a Kiadóba ment, hanem a raktárba.

— Be kell vallanom gyerekek: ez a könyvem nem sikerült, szeretném, ha a nyoma is eltűnne, ugyan tegyétek már meg nekem, hogy bezúzzátok.

Sápszky négyszer-ötször is kérte, és melyik magyar vállalatnak van felesleges raktártere, egyszer csak bólintottak és elvitték a teljes mennyiséget a papírmalomba. Az író megint várt egy keveset és felkereste a Kiadó igazgatóját.

— Ugyan adjátok már ki a „Bika a toronyban"-t. Naponta keresik nálam az olvasók, már direkt kellemetlen azt mondani, hogy nincs.

— Teljesen elfogyott?

— Persze, szólj le a raktárba és kérdezd meg, hogy van-e belőle egy darab is.

Az igazgató leszólt, persze mutatóban sem találtak a jelzett könyvből, ott volt ugyan a napló, hogy százezer példányt küldtek át bezúzásra, de azért kettőt kellett volna lépni és az nincs benn az órabérben.

— Hátha elfogyott az utolsó szálig — gondolta az igazgató —, akkor nyilván kell a népnek.

És kiadta újra most már százötvenezer példányban, hogy a harmadik kiadást miképp intézi el majd Sápszky, azt még nem tudni, de biztos kitalál valamit.

A harmadik író csak rázta a fejét.

— Higgyétek el nekem, hogy ez még mindig nem a csúcs, nem Nyári és nem Sápszky kapta a legtöbbet az írásaiért, hanem Mákos Béla. Ismeritek őt?

A másik két író tétovázott.

— Mákos Béla?! Hol hallottam ezt a nevet?

— Az egyik szerkesztőségben kézbesítő.

— Most már tudom, olyan vörös hajú és dadogós ember, a múltkor hallottam, a kollégái úgy hívják, hogy „dadogó vértócsa".

— A múltkor nekem is hozott egy levelet, fél óráig tartott, amíg jó reggelt kívánt.

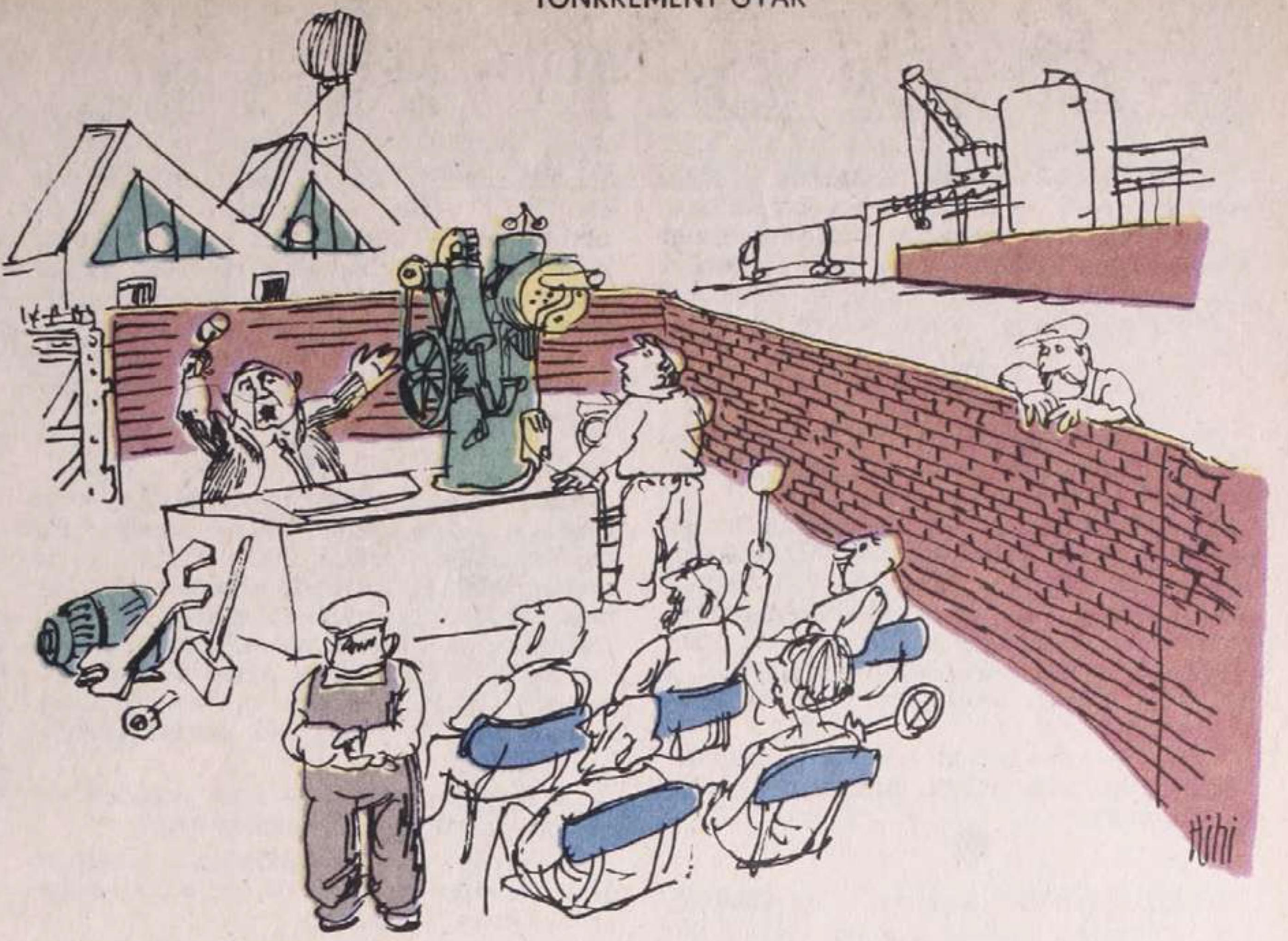
— Azt viszont bizonyára nem tudjátok, hogy Mákos valaha verseket is írt.

— Verseket?! Meg is jelentek?

— Egyszer, épp arról akarok mesélni. Mákos lent dolgozott Kalocsán, valami tejellenőr volt vagy faköbözö, munka után hazament, leült és ontotta magából a verseket, küldözgette őket a lapokhoz, de sehol sem közölték. 1956-ban eljött az OSE, vagyis az Otkóberi Sajnálatos Események és újra megindították a „Kalocsa és vidéke"-nevezetű lapot. Mákos úgy érezte, hogy most elérkezett az ő ideje, egy merész ugrással magához ragadta a főszerkesztői posztot. Ebben a minőségében csak azzal törődött, hogy ő minden számban legalább negyedkiló verssel szerepeljen, az már nem érdekelte, hogy a többi hasábokon mi jelenik meg, lejött persze mindenféle „Utoljára figyelmeztetjük a Szovjetuniót", meg hogy „Még egy lehetőséget adunk az Egyesült Államoknak! „Szezon után, mikor elkezdődött a felelősségrevonás, megnézték ki volt a főszerkesztő, és Mákost vették elő mindenért, nyolc év börtönt adtak neki. Szerintem ez volt a legnagyobb honorárium, amit magyar költő versekért kapott.

Moldova György

TÖNKREMENT GYÁR

– Gőzgép, XIX. század, felújított, háromezer forint először . . .

– Ajjaj, anyukám, mindjárt rosszat sejtettem, amikor megláttam a ház előtt, hogy lomtalanítás van . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Intézkedtek a vonatok késése ügyében?

— Igen. Három új padot állítottunk be a váróterembe!

*

— *Tulajdonképpen miért akar válni, Szabóné?*

— *Meguntam az egyedüllétet!*

*

A türelmetlen szerelmes sóhajtja:

— Hány ruhát kell még neked ajándékoznom, Olga, hogy végre levetkőzz!

BAKI BAKI HÁTÁN

„Téves hiányérzeteink általában, sajnos, megfoghatóak” — olvasom egy bírálatban. Megpróbáltam néhány hiányérzetemet megfogni, de nekem még a nem téveseket sem sikerült. Sajnos. Amilyen ügyetlen vagyok, alighanem rossz helyre nyúlkáltam.

●

Egyik képes hetilapunkban Szlovéniáról olvasok képes beszámolót. Címe: *„A karanténok földjén.”*

Nos, Karintiának (az ausztriai Kärnten tartománynak), valamint Szlovéniának lakói voltak valaha a *karantánok*. Akadtak persze a mai Jugoszlávia területén *karanténok* (azaz vesztegzárak) is, de nem Szlovéniában, hanem elsősorban Zimonyban, a dél felől érkező pestisjárványok megállítására.

Vagyis a karanténok pont úgy hasonlítanak a karantánokhoz, mint egyik tojás a csizmához.

●

Irodalmi lapban (nem az ebtenyésztőkében!) olvasom, hogy a *Thomas Mann üdvözlése* című József Attila-vers első sora így hangzik: *„Mint a gyermek, ki aludni vágyik...”*

Tévedések elkerülése végett ideírom a sort úgy, amint azt József Attila papírra vetette: *„Mint gyermek, aki már pihenni vágyik”*. Amiből ismét leszűrheti a tanulságot mindenki, aki idézni vágyik, hogy bizony azt is csak „pontosan, szépen” érdemes.

Költőket pláne.

●

Algériából érkezett levél egyik sportújságunk munkatársához, aki az esetet így kommentálja: „Lám, még a *Közel-Keleten* is vannak győri szurkolók.”

Ha a tőlünk dél-*nyugatra* fekvő Algéria a Közel-Keleten van, vajon hol élhetünk mi? A Távol-Keleten?

●

Egyik lapunk szerint az „*Argo*” volt az első gőzhajó a Dunán. Másik lapunk úgy tudja, hogy e dicsőség az „*I. Ferenc*”-et illeti.

Mi hát az igazság. Elárulom. A Dunán Anton Berharder és Sankt Leon lovag gőzhajója, a „*Carolina*” volt az első, nem kevesebb, mint hét (!) esztendővel előzve meg a csak 1830-ban vízre bocsátott „I. Ferenc”-et. Ez utóbbi csupán a DDSG-nek, a dunai gőzhajó-társaságnak volt első vízrebocsátott produktuma.

„Nach sechs Jahren wurden wir verstaatlicht” (Hat év után államosítottak bennünket) — nyilatkozik egy külhoni zenekar vezetője. Szavait a riporter így fordítja magyarra: *„Hat év után teljesen önállóak lettünk.”*

Most azon töprengek, vajon gazdasági antireformer-e a fordító, avagy csak nyelvi antitalentum.

●

Maradjunk a német nyelvnél. Egyik turisztikai szórólapunk (föllelési helye: Budapest, Hilton szálló, hall, a röhögő német turisták gyűrűjének középpontja) úgynevezett német nyelven próbálja a mifelénk forgó idegent a Budavári Panoptikumba csalogatni. Íme, a szórólap néhány remekbe sikerült mondata, illetve fordulata a számtalan közül, szó szerinti magyar fordításban:

„A magyar nemzet — mint minden nép — több törzsből lett összeállítva.”

„A keverő vérnek különleges jelentősége volt: összetartozás végett való varázserővel kellett bírnia.”

Árpádék Szvatopluktól *„ellencsaplárosként csak egy kis füvet, vizet és földet kértek.”*

„Vazul fülébe forró sápadtat öntöttek.”

„A Dzsingiz csónak által alapított mongol birodalom...”

„A kiégett országot több, harcban gazdag évtized során ellenfölépítették.”

„Mindenütt a világon, de különösen Európa királyi udvaraiban szokásos volt a hatalom megragadása végett fondorlatról tűnődni. Ez a tevékenység Magyarországon is honos volt.”

„A flagelláns egy vallásvándorló volt.”

„A nép bizonyára megszabadította volna Hunyadi Jánosnak, a méltóztatott vezetőnek fiát.”

„Nagy Lajos király után az ország a kivégzett Hunyadi erős alkudozó fivérébe sikerült.”

A szórólap veretes német (?) szövegéből kitetszik még, hogy papírra álmodója nem ismeri a lepra német nevét (*Aussatz*), sem a „die” és a „der” névelők közti különbséget, továbbá, hogy a latin *Fraus* (csel, fortély, ravaszság) szót nem egészen érthető okokból németnek képzeli.

Akárcsak turisztikai ellenpropagandával fölérő nyelvtudását.

Tímár György

KUTYASZORÍTÓ

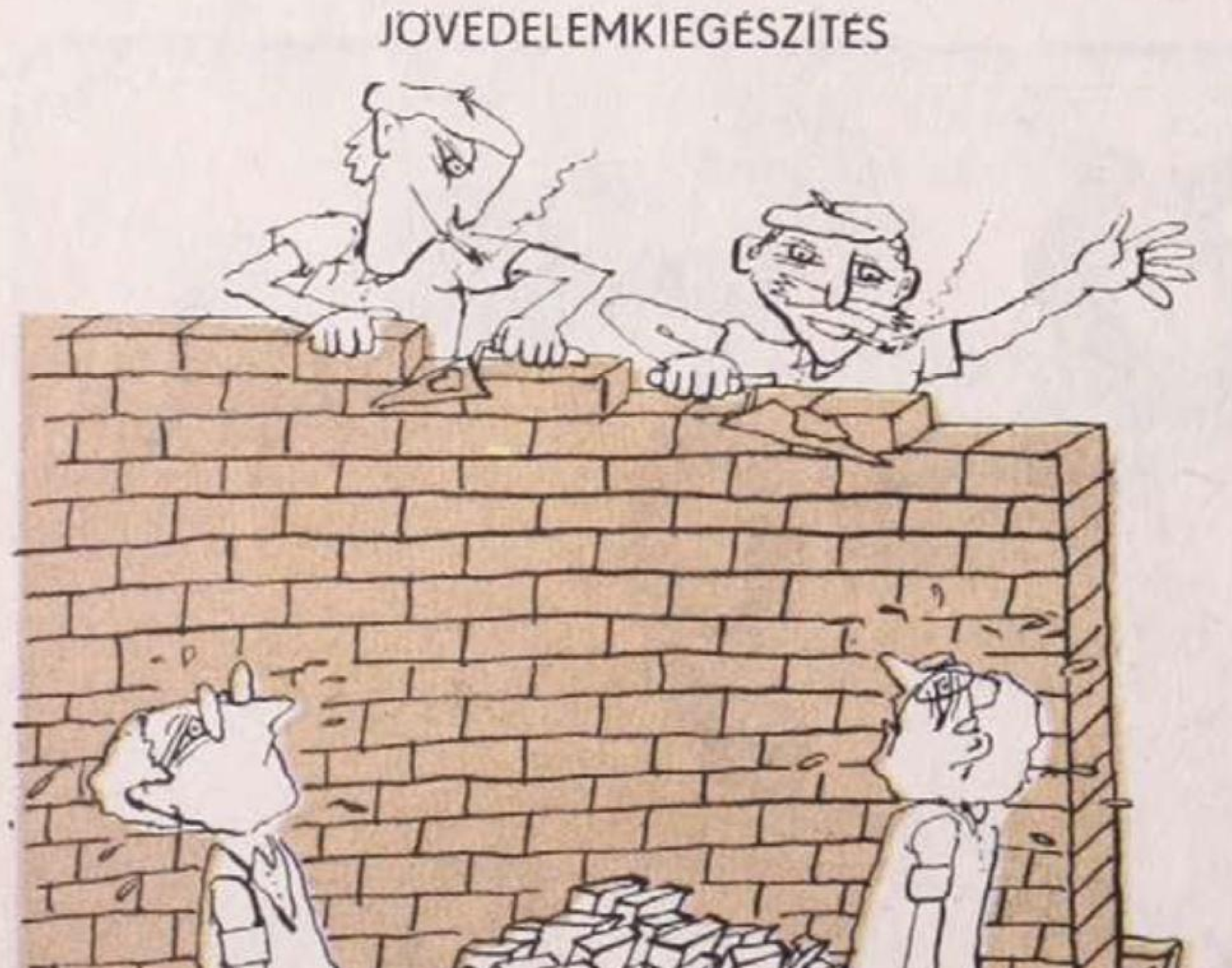

GYÁRLÁTOGATÁS

– Bejöttem a fizuért!

JÖVEDELEMKIEGÉSZÍTÉS

– Mozgás, tanár urak, mert mehetnek vissza a katedrához!

— A feleségemtől három hete ellopták a hitelkártyáját.

— Ó, milyen kellemetlen.

— Ellenkezőleg. A tolvaj kevesebbet költ, mint a feleségem.

*

— Pincér, tudna nekem hozni egy kis vizet?

— Természetesen uram. Fagylalt, tea vagy kávé formájában kéri?

A CSŐD SZÉLÉN

– Az aranylemezünkről is kiderül, hogy csak futtatott...

Novembert a gyalogosok hónapjává nyilvánította az OKBT

De azért az ÁFOR és a MERKUR is besegített!

– Ezt a szégyent! A jányunk pucéran mutogatja magát egy poszteren!

– Nem te mondtad, szívem, hogy szükség volna személyi változásokra?

Telefon-interjúk

Bár hazánk telefonhelyzete az utóbbi évek megannyi erőfeszítése ellenére sem javul, a rádióban divatba jöttek a telefonos interjúk. Ifjú és éltes riporterek telefonálgatnak a nagyvilágba, hogy a külhon nagy embereinek kellemetlenül rámenős kérdésekkel keserítsék meg az életét.

Ami engem illet, igazán örülök annak, hogy riportereink újabban egyre bátrabban nyúlnak korunk égető kérdéseihez, legföljebb azon gondolkodom el néha, hogy hazai illetékesekkel beszélve, miért remeg kezükben a mikrofon, s miért rogyadozik a lábuk? Pedig a hazai terep is megannyi lehetőséggel szolgál, nálunk is lehetne izgalmas, a hallgatót a rádiókészülékhez bilincselő, rámenős interjúkat készíteni.

Hogy miként?

Például így:

— Halló! Lépegető elvtársat kérem!

— Itt Lépegető. Tessék!

— Hónapok óta nem lehet önjáró automata zsebteleppel működő könyökvédőt kapni.

— A mi koncepcióink...

— Ne hazudj, nektek nincs koncepciótok. Mikor lesz automata önjáró könyökvédő?

— Már rendeltünk az ipartól, de...

— Tavaly is ezt mondtad, de rajtam nem fogsz ki. Egyformák vagytok ti mind, legföljebb az egyik ilyen, a másik meg olyan.

*

— Halló, itt a rádiótól, Nemecsek. Az illetékest kérem.

— Tessék parancsolni, mivel szolgálhatok?

— Beázik a Készőrület utca 2/b. Mi a fenét csinálnak maguk ott az irodában egész nap, mi?

— De...

— Ezt már ismerjük. Anyukádnak hazudozzál, érted, de ne nekünk, akik a rádióhallgatók érdekében tesszük fel a kérdéseinket.

— Én...

— Nem érdekel. Öt perc mulva visszahívsz és jelented, hogy megszűnt a Készőrület utcai beázás.

*

— Halló, itt a riporter! Kapcsoljon valakit, aki képes két mondatot viszonylag értelmesen kinyögni. Arról akarom kérdezni, miért emelték a szárított vizenyő árát?

— Jónapot kívánok. Mi azért emeltük a szárított vizenyő...

— Nem szégyelli magát? Így mellébeszélni? Térjen már a lényegre, mert odamegyek és hanyattlököm.

— A világpiac és a hazai vizenyő...

— Hagyd ezt a süket dumát, kiskomám, a hallgatók ezt úgysem veszik be. Legalább úgy hazudj, hogy ne lehessen észrevenni!

— Kikérem magamnak!

— Tudod mit kérjél ki? Egy tökfőzeléket abban a lebujban, ahol anyukád a mosogatórongyot lopkodja.

*

— Halló, Légművek? Ki az a barom ott maguknál, aki hagyta, hogy az idén már harmadszor törjön el a légvezeték?

— A főváros légvezetéke öreg, majdnem százhúsz éves és...

— Elég. Ne hamukáljon, mert azt ki nem állhatom.

— A főváros a hetedik ötéves tervben...

— Azt akarod, hogy ország-világ előtt letegezzelek? Na ugye! Akkor viszont ne hazudj! Még egszer utoljára kérdem: ki ölte meg Kennedyt?

— A fővárosi elképzelésekben az is közrejátszott...

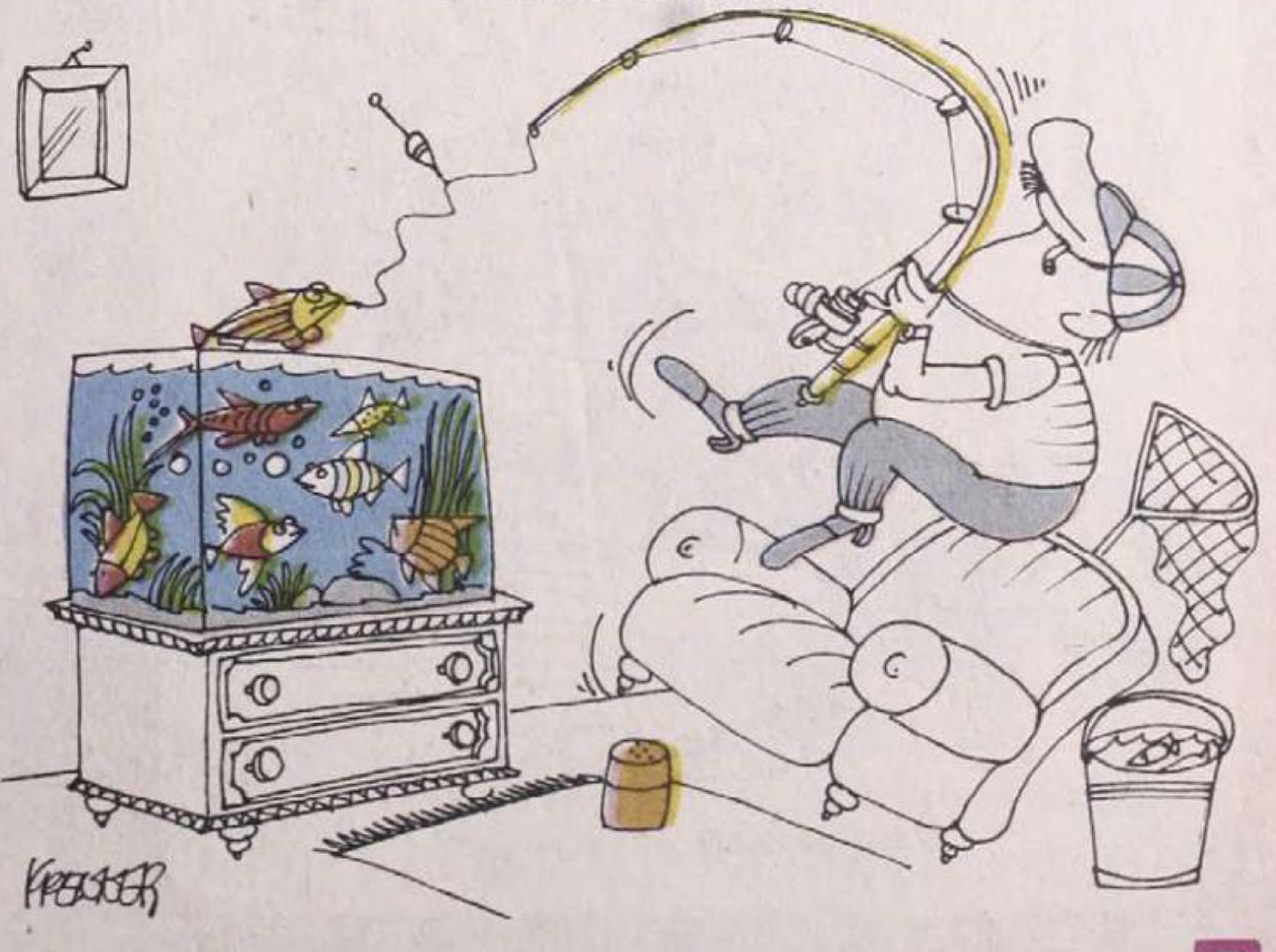
— Majd én megmondom, mivel játszadozzál. Ha újabb mellébeszélés nem jut az eszedbe, akkor szállj magadba és csak akkor gyere ki onnan, ha már halálra untad magad!

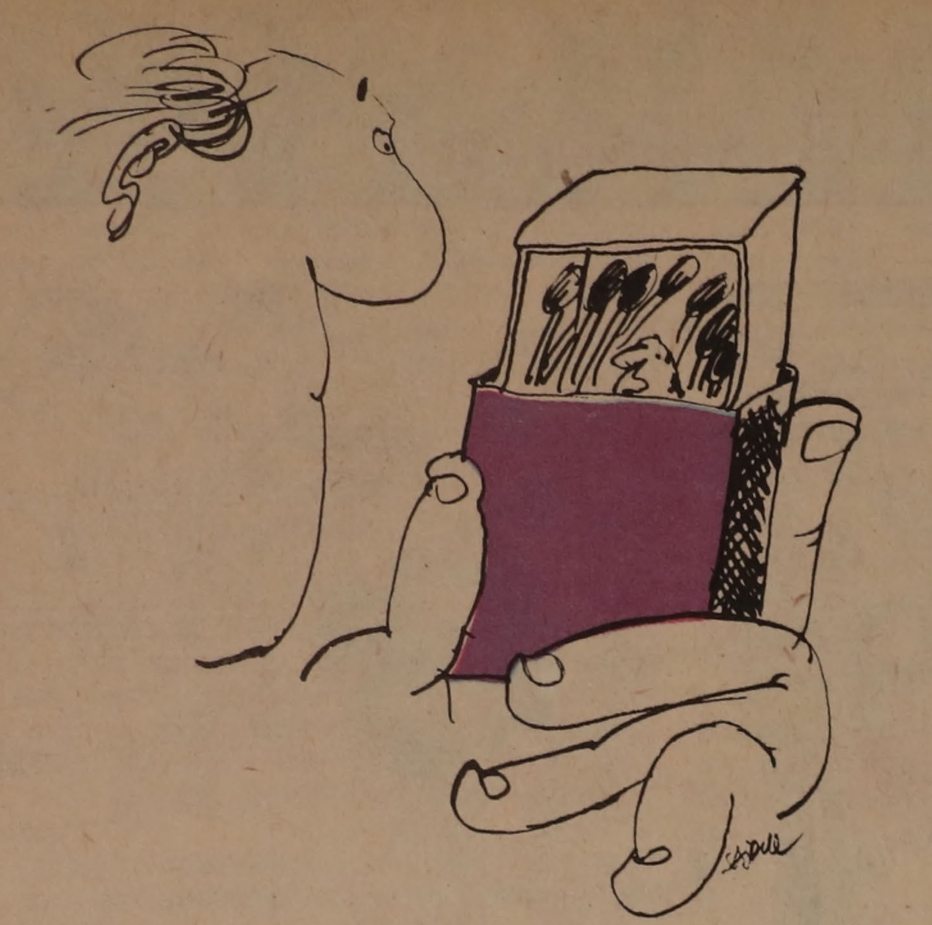
Föld S. Péter

MINDENNAPI LABIRINTUS

TILALMI IDŐSZAKBAN

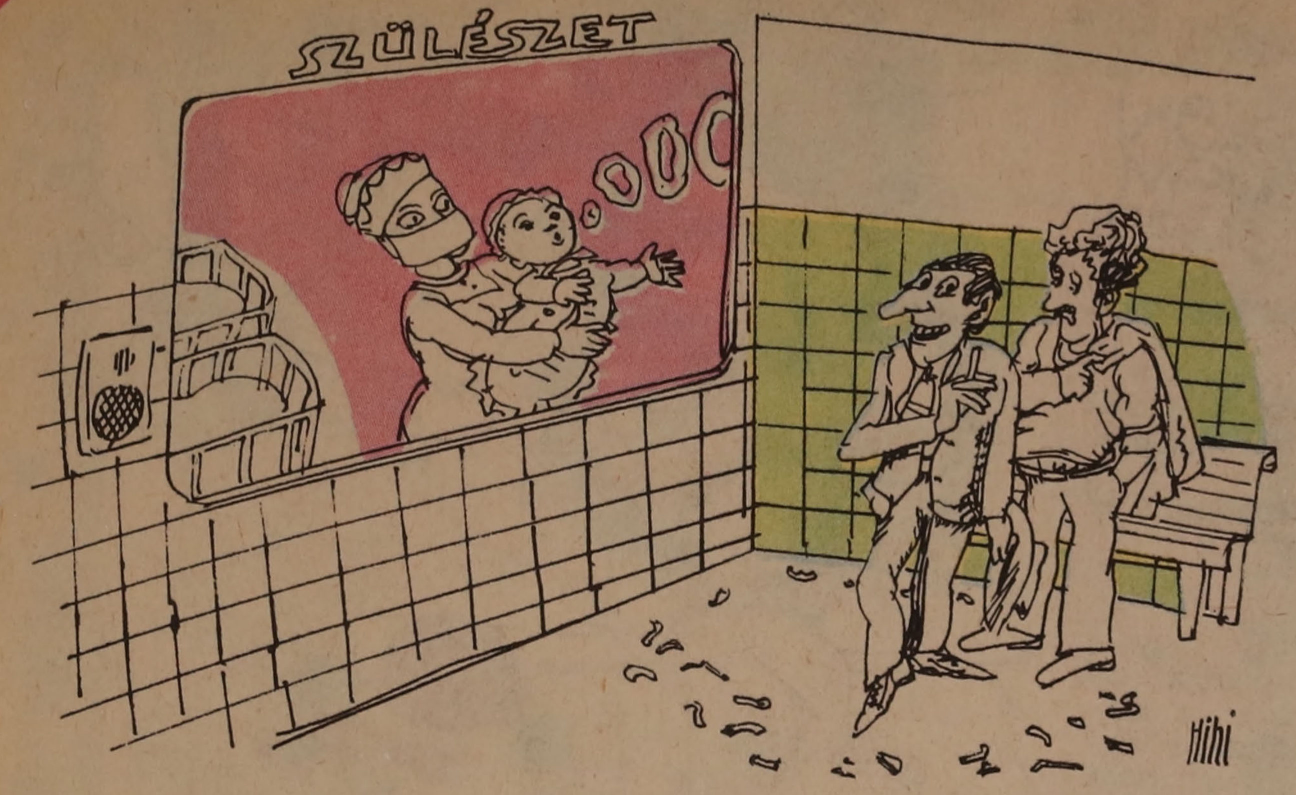

– Azért bújtam el itt, hogy én adhassak elsőnek tüzet az igazgató kartársnak

– Szellőztessünk ki, kartársak, mert nem látom, hogy ki szavaz a dohányzás ellen.

– Tudja, apja, anyja nagy dohányos...

– Pedig megígérte, hogy abbahagyja!

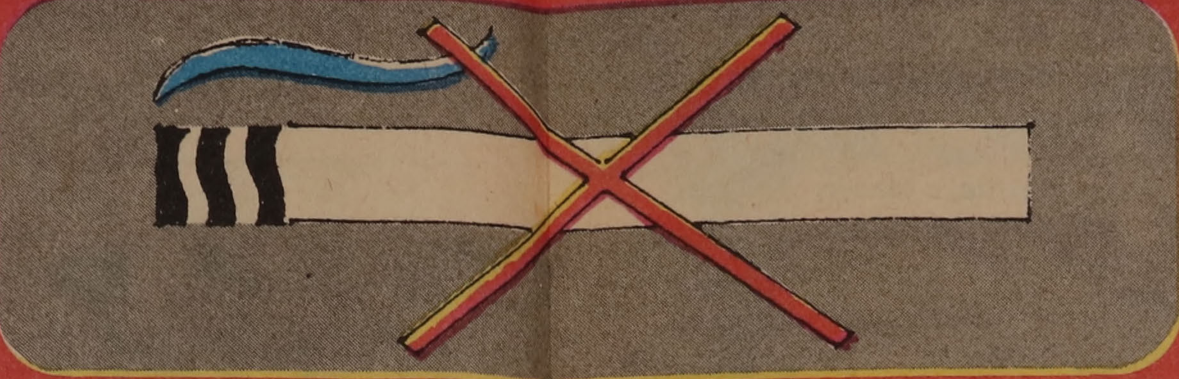
KÉTÜTEMŰ CSODASZER

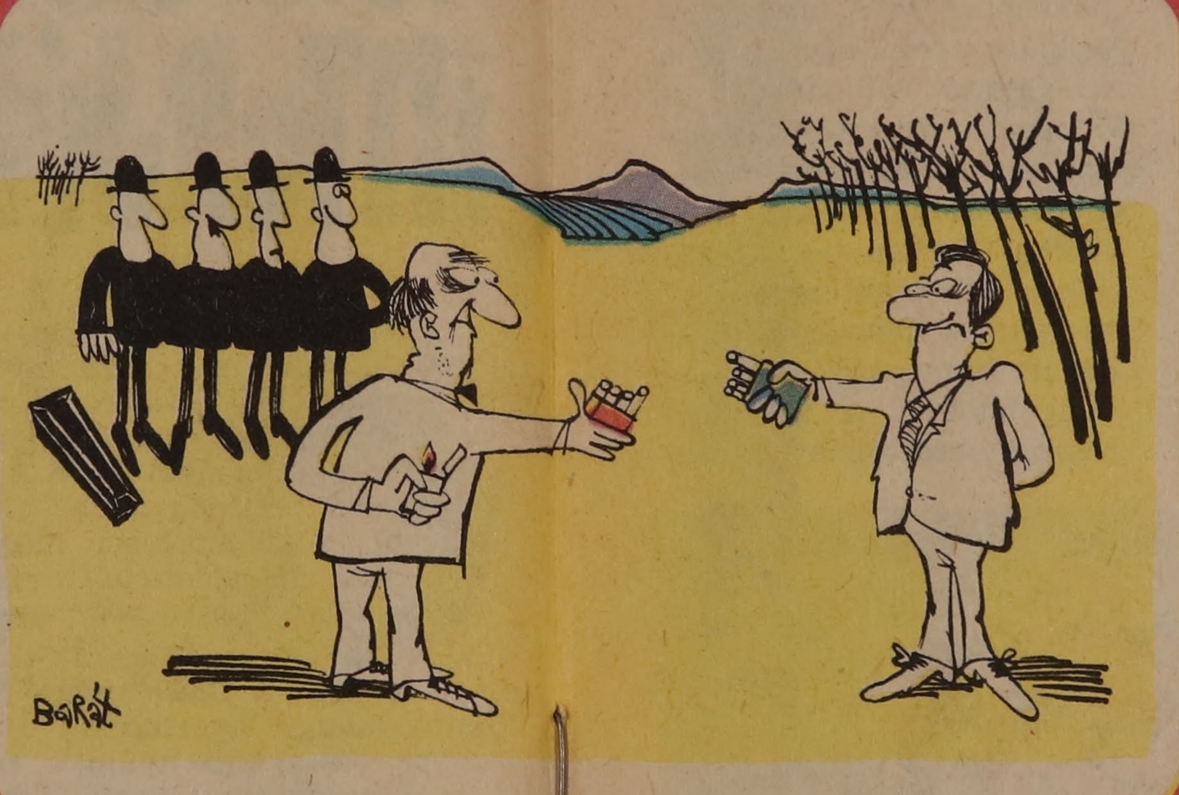

– Amióta megkapta a Trabantot, a férjemnek sikerült leszoknia a dohányzásról.

– Erről jut eszembe, hogy le akartam szokni a dohányzásról

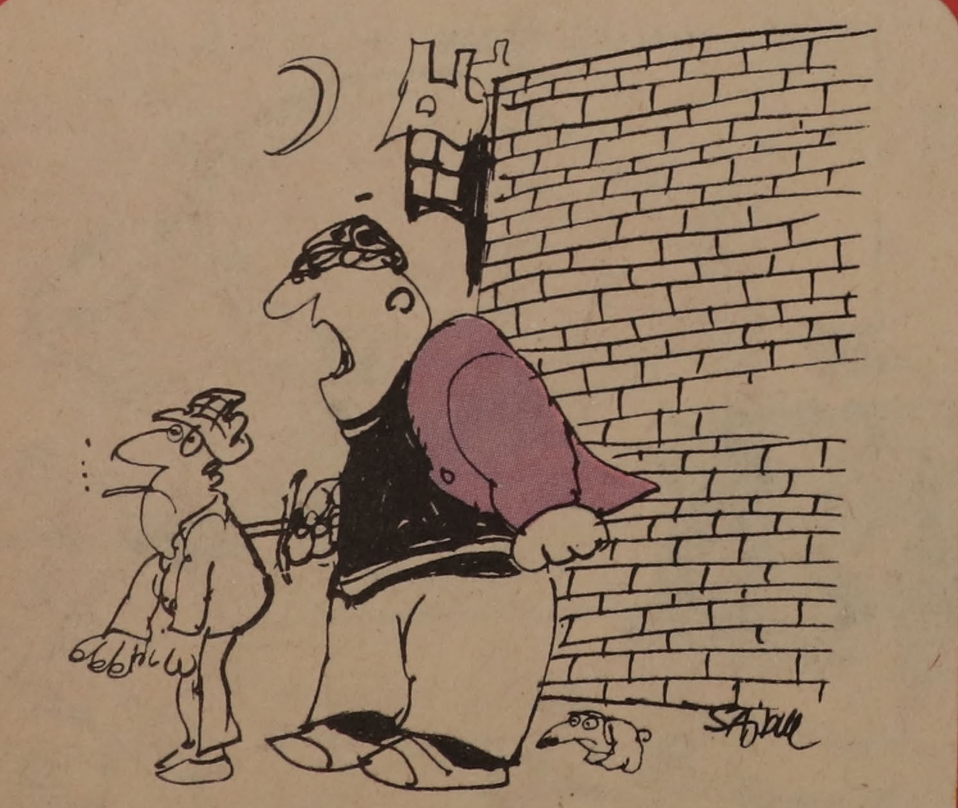

– Nekem cigaretta még nem volt a számban!

– A nagypapa végre leszokott arról a büdös szivarról!

– Azonnal dobja el a cigarettát!

FUTACSIKK

Nemdohányzó nap lesz november 17-e, az Egészségügyi Világszervezet azzá nyilvánította, s a felhíváshoz mi, magyarok is csatlakoztunk. Bár illetékes helyen nem erősítették meg, nem is cáfolták, miszerint az alábbiak szerint alakulna a Nap programja. (A műsorváltozás joga és egyáltalán minden jog fönntartva!)

Hajnali öt óra. Fanfárok hangjára megszólalnak a fanfárok. A korai időpont ellenére egész népünk bizakodással ébred.

Öt óra harminc perc. Hegyeshalomnál, Csapnál, Röszkénél és Komáromnál kihelyezik a „Nemdohányzó ország" táblát.

Hét óra negyvenöt perc. Az iskolákban, mint máskor is, a tanárok jó példával járnak elől, csak most még inkább.

Kilenc óra. Összegyűjtik a hamutartókat. Ezeket az egyébként szabad szombatos diákok a tantermekben gúlákba rakják.

Kilenc óra tizenöt perc. Díszsortűz öngyújtókkal. Utána a személyi számok révén azonosított tűzkövek ünnepélyes beszolgáltatása.

Kilenc óra harminckét perc. Felvonják majd félárbócra eresztik.

Tíz óra. Kinyitnak a dohányboltok, de csak papírzsebkendőt, kölnit, csokoládét és felhúzható műanyag felhúzhatót árusítanak.

Tizenegy óra. Rajtol a Futacsikk kocogóverseny.

Tizenegy óra harminc. Leleplezik Bagó Kristóf Elemér gmk-tagot aki lopva rágyújtott a mellékhelyiségben. Kollégái fővetéssel és megvetéssel sújtják.

Tizenkét óra. Déli harangszó.

Tizenhárom óra. Kihúzzák a gyufát.

Tizennégy óra. A Dohány utca átkeresztelése. Új nevéről később történik intézkedés.

Tizennégy óra harminc perc. A spontán összeverődött tömeg nikotinellenes nagygyűlést rögtönöz a Vérmezőn, rossz idő esetén a Budapest Sportcsarnokban.

Tizennégy óra negyven perc. Nemdohányzó úttörők elhelyezik a megvetés virágait az Ismeretlen Nikotinélvező emlékművén.

Tizenöt óra. Anton Pavlovics Csehov dedikálja „A dohányzás ártalmasságáról" című művét.

Tizenhat óra. Dohányosok és nemdohányzók baráti találkozója. Békepipa helyett a csatabárdot szívják el.

Tizenhét óra. Végetér a Futacsikk kocogóverseny.

Tizennyolc óra. Bensőséges ünnepség keretében részvétnyilvánítás az egymilliomodik passzív dohányosnak. Ő a tervek szerint ellép a díszszázad előtt, vagy ha úgy kívánja, a díszszázad lép el előtte. Amennyiben az idő sürget, ellépnek egymás mellett.

Tizenkilenc óra. A Nikotini együttes rock-koncertje.

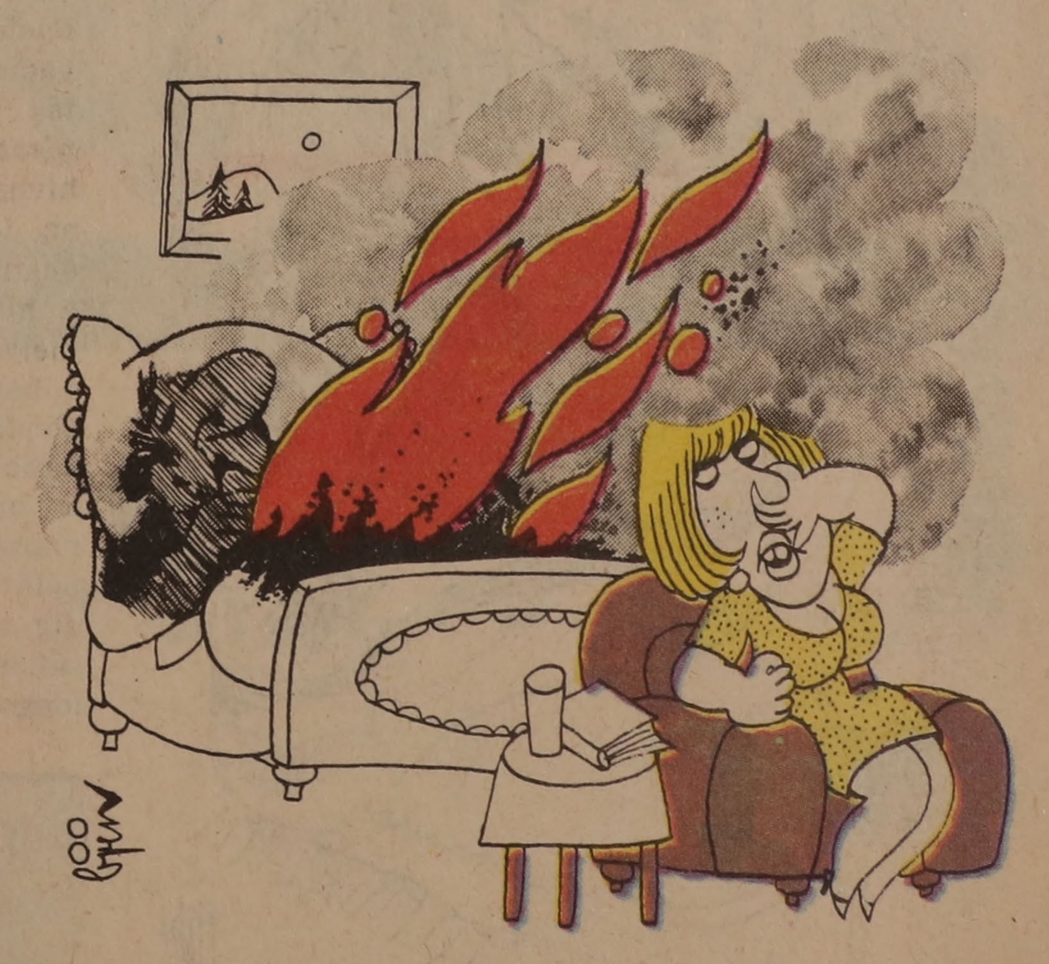
Húsz óra. Kerekasztal a tévé mindkét csatornáján, „Hamukálás, avagy a kampányok haszna" címmel.

Huszonegy óra. A rádió pontos időjelzést ad.

Huszonegy óra húsz perc. Megkezdődik a hamutálcák és a tűzkövek szétosztása. Félreeső településekre ezek a reggeli lapokkal együtt érkeznek.

Huszonhárom óra ötvenkilenc perc. Egyperces néma cigarettaszünet a nemdohányzó nap emlékére.

Münz András

– Már megint milyen istentelen büdös bagóra gyújtottál rá, fiam!...

NYUGDÍJAS PASSZIÓ

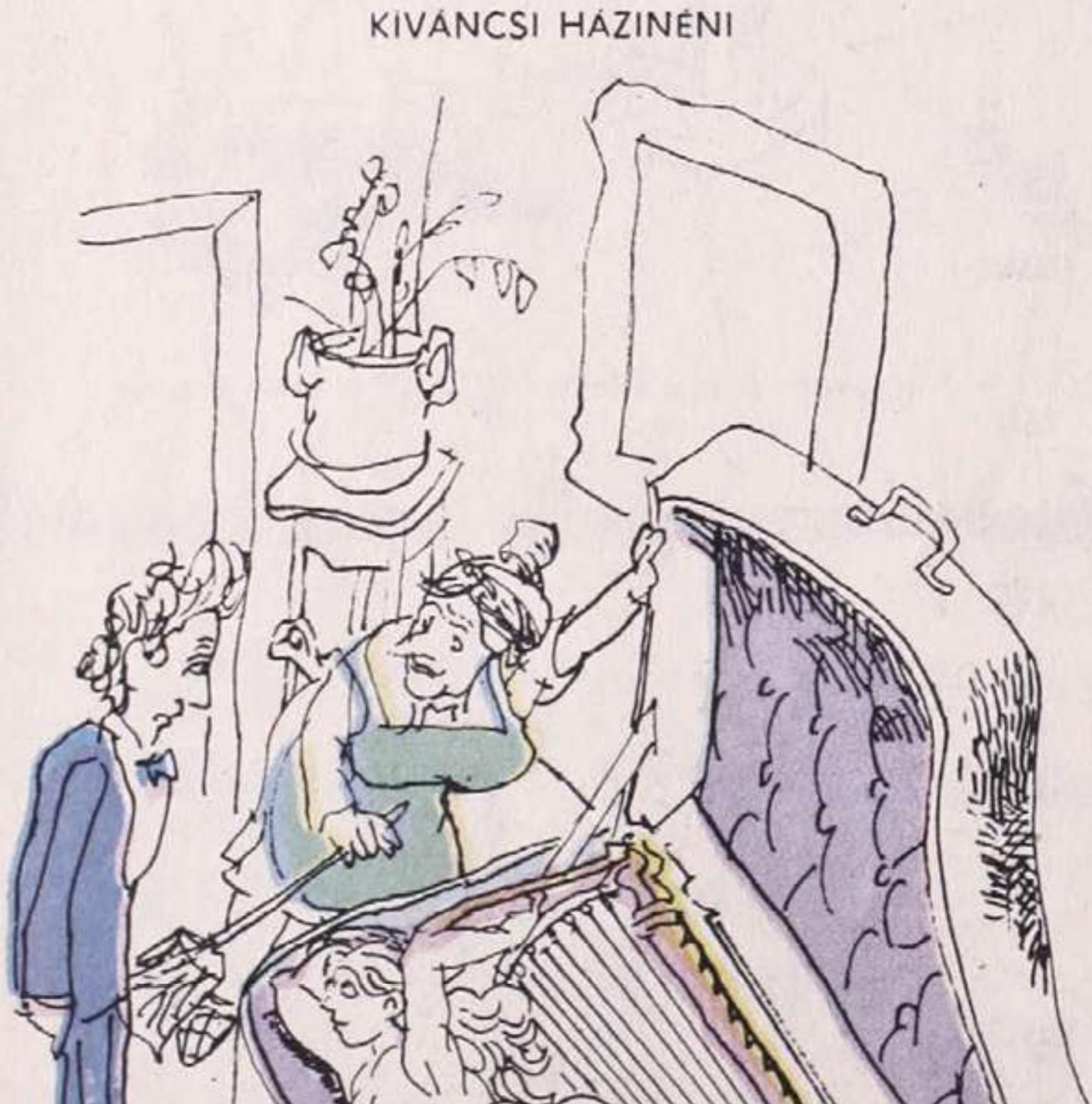

– Várjál, még ebéd előtt jegyzek néhány kötvényt!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI......

— Erőszakoskodott már veled a főnököd, Hédike?
— Igen! A múlt héten odajött az íróasztalomhoz és azt mondta: de most aztán dologra!

KIVÁNCSI HÁZINÉNI

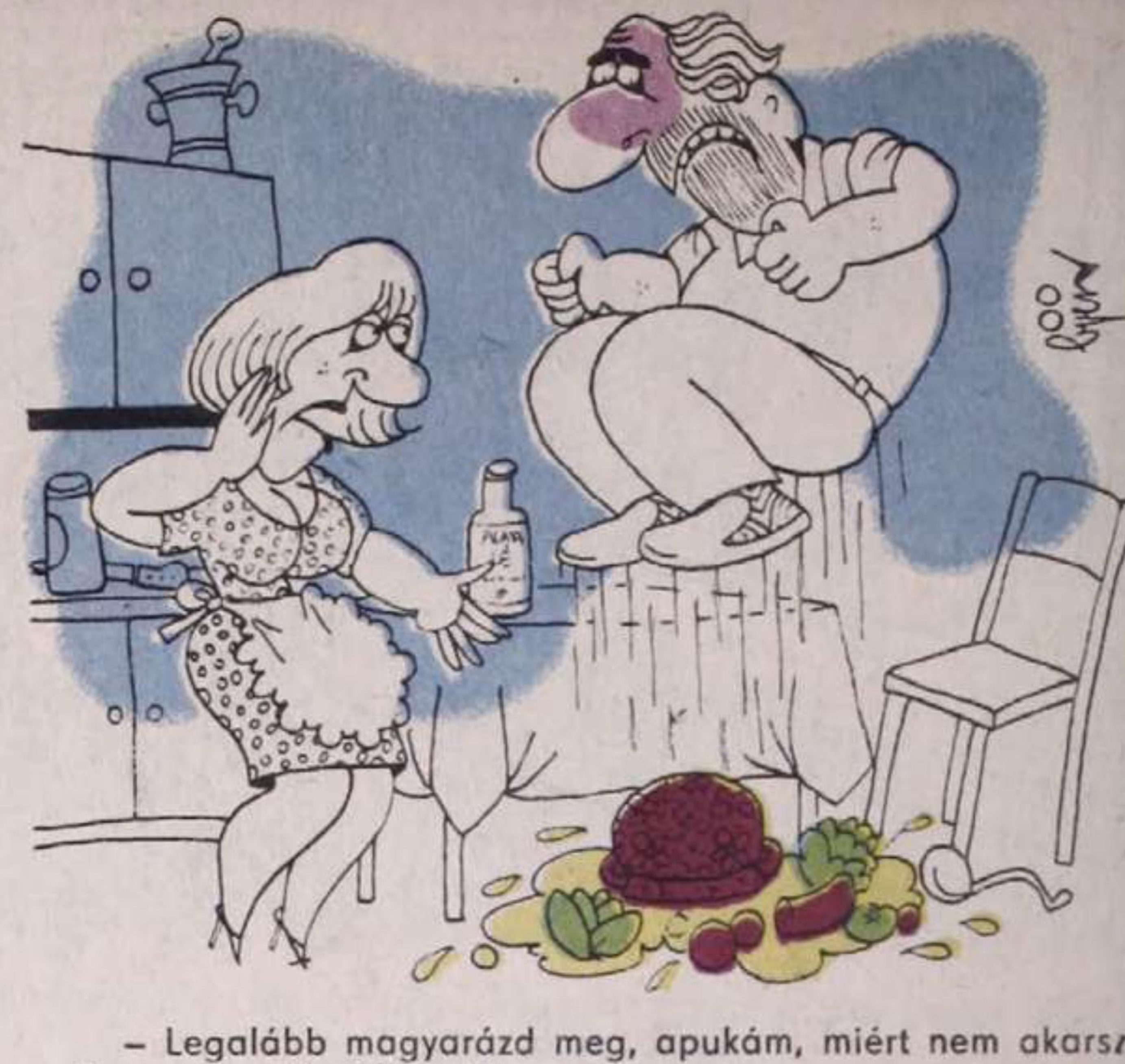
- Miféle hangszeren játszik a fiatalúr?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Vannak gyerekei, Kovács úr?
— Igen, tizenkettő!
— Te jó ég! Nem szűk néha a lakás ennyi gyereknek?
— Mindegyikük az anyjánál lakik!

•

— Van egy vágyálmom — mondja az egyik gengszter a másiknak: — kirabolok egy bankot, és az anyósom ujjlenyomatait hagyom ott.

– Legalább magyarázd meg, apukám, miért nem akarsz korszerűen táplálkozni? . . .

Telefonvicc

A Magyar Postát már sokszor bírálták a hírlapírók. Bírálták például azért, mert a telefonszámlák összege olykor ugyancsak vaskos — és nem mindig azért, mert az adott állomást sokat használták. Bírálták azért is, mert időnként nem kis káoszt okoznak a félrement hívások — amelyekért nem a hívók hibáztathatók. Hát én most nem fogok bírálni, mi több, népszerűsíteni akarok egy igen humoros kezdeményezést, mely, ha széleskörűvé válik, bizonyára sok mókát, kacagást vált ki a telefontulajdonosokból.

A megtörtént eset röviden a következő: barátom végre telefonhoz jutott, s e tény természetesen a földöntúli öröm érzésével töltötte el. Egészen az első telefonhívásokig, amikor vadidegen emberek közölték vele, hogy készülékük néma, recseg, kattog, nem hívható, vagy pimaszkodik az idősebbekkel. Barátom eleinte udvariasan közölte a hívókkal, hogy ő ugyan mélységesen sajnálja őket, s bár szeret fusizni, ilyen gondokkal forduljanak inkább az illetékesekhez. Ám a hívások rendületlenül, napszakra való tekintet nélkül folytatódtak, s addig amúgy egészséges barátomon különböző, az idegrendszer súlyos zavaraival járó betegségek tünetei mutatkoztak. Aggódó családja időt, fáradságot nem kímélve utánajárt a rejtélyes jelenség eredetének, s kiderült, hogy barátom telefonszáma a telefonkönyvben megtalálható az egyik nagy telefonközpont hibaügyeletesének telefonszámaként.

Erre mondom én, hogy eredeti ötlet, sok előnnyel. Az adott távbeszélőközpontban például sokkal kevesebb hibabejelentést kell regisztrálni, s ez nemcsak az adminisztrációt csökkenti, hanem a központ hibátlan munkáját is bizonyítja. Hibabejelentés ugyanis nem érkezik be hozzájuk. Előnyös a dolog a barátom szempontjából is, mert ötpercenként meggyőződhet arról, hogy jó a telefonja, s a mai kapcsolatszegény világban ő akár naponta több száz ismeretséget is köthet. Ha pedig netán az ő készüléke hibásodik meg, egyszerűen felhívja saját magát és kész. Ez esetben ráadásul a telefonkönyvet sem kell koptatnia, hiszen a saját számát mindenki fejből tudja.

És milyen nagyszerű lehetőségeket rejt magában ez a módszer az egyéni boldogulás és a társadalmi fejlődés terén egyaránt. A szolgáltató vállalatok reklamációs ügyintézői megkapnák a telefonos mesemondó számát, a beosztottjaikkal durván beszélő főnökök a normál zenei „A" hangét, az egymástól elhidegülő házaspárok a gyorsszolgálatokét, a pénzüket rosszul beosztók a nemzeti bankét, a lottózók a Kéményseprő Vállalatét, a prostituáltak a laktanyákét.

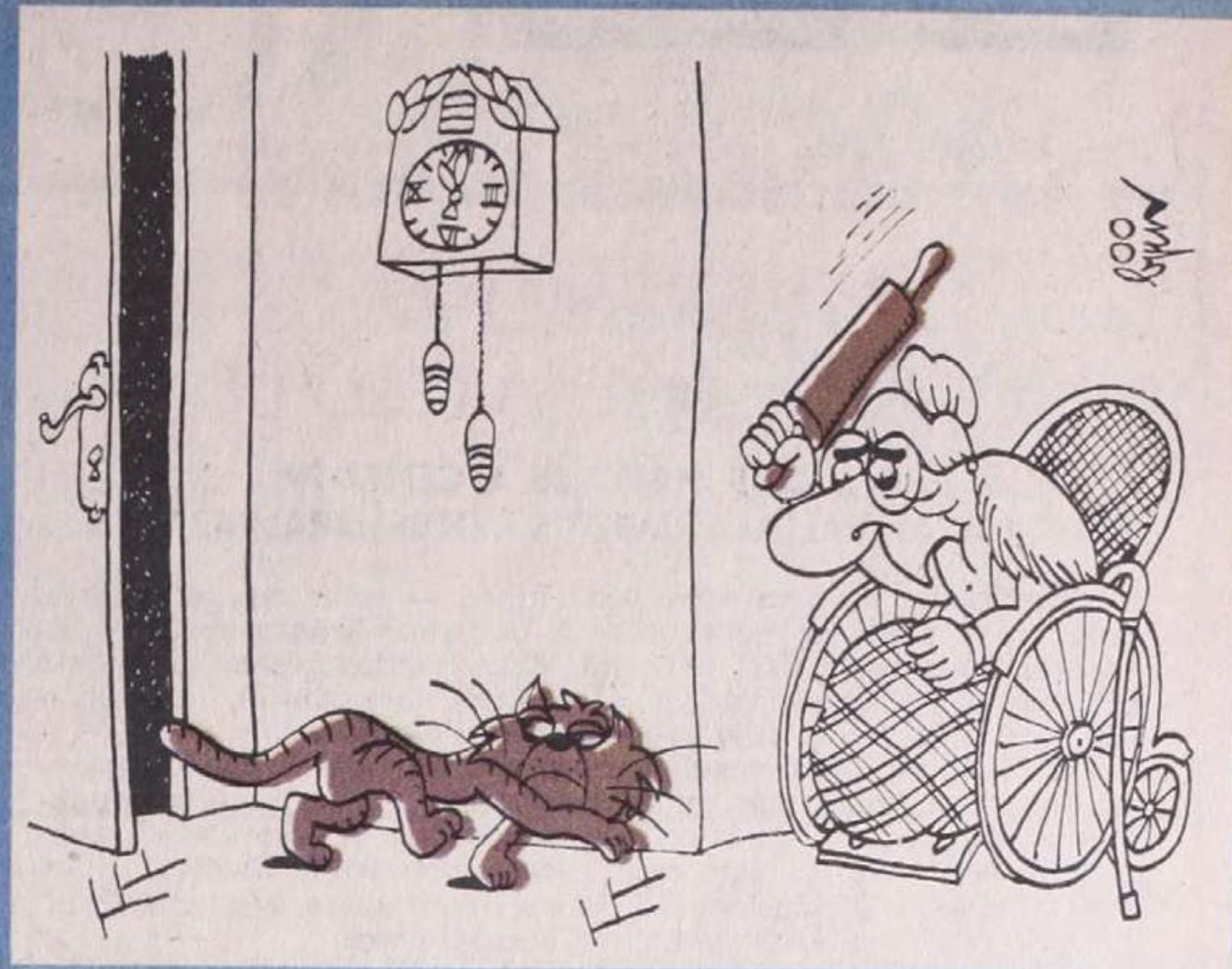
Új számot kapnának a munka nélkül maradt hibaügyeletesek is: a szexuális tanácsadóét. A lapok orvosi rovatait böngészve ugyanis úgy tűnik, bőven lenne tennivalójuk. Akár hibaelhárítóként is.

Vezda János

Történelmi lecke:

MIRE A METRÓ-VONAL ODAÉRT, MÁR ISMÉT ÁRPÁD-HÍDNAK HÍVTÁK!

LEHOCZKI, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, HEGEDŰS, BRENNER, SAJDIK

MACSKA

KARÁCSONYI GYORSSEGÉLY

ÖTVENEZER FORINT NYEREMÉNY

20 EZER FORINTOS ELSŐ DÍJ

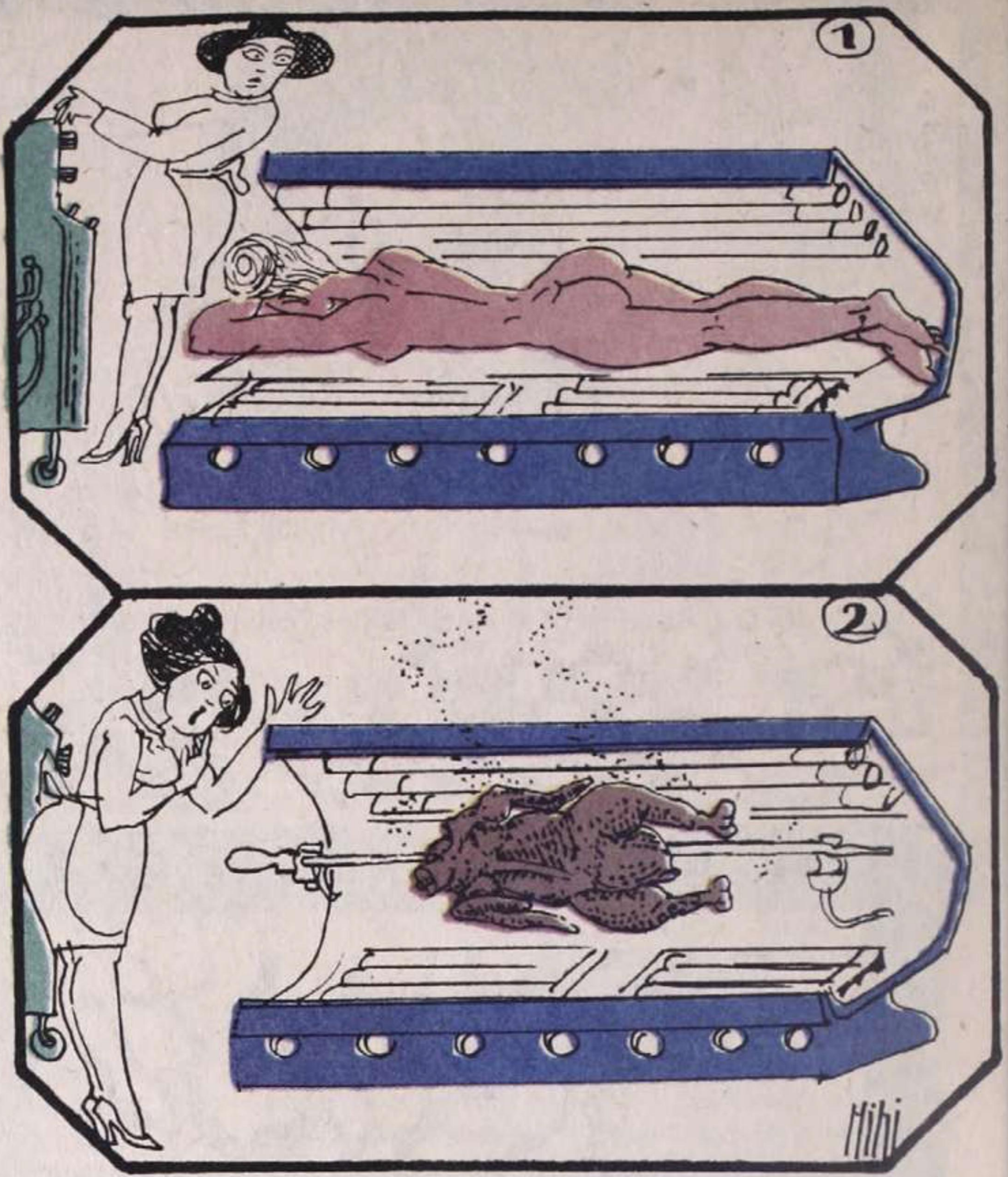
A LUDAS MATYI ÉS A CENTRUM ÁRUHÁZAK VÁLLALAT KÖZÖS REJTVÉNYPÁLYÁZATÁN

Karácsony előtt minden pénz kevés — ami van, az is, ami nincs, még annál is inkább. Ezt a már-már örökérvényűnek tűnő igazságot ismerte fel a Ludas Matyi szerkesztősége, amikor a CENTRUM Áruházak Vállalattal karöltve úgy döntött, hogy olvasóit rendkívüli karácsonyi gyorssegélyben részesíti.

E rendkívüli gyorssegély elnyerésének módja roppant egyszerű. Nem kell hozzá más, mint részt venni a következő számunkban induló háromfordulós rejtvénypályázaton. A részvétel itt azért is különösen fontos, mert a szerencsés nyertesek között 1 húszezer forintos, 2 ötezer forintos, 10 ezer forintos és 20 ötszáz forintos CENTRUM vásárlási utalványt sorsolunk ki.

Könnyű fejszámolással bárki rájöhet: 33 nyereménnyel kívánjuk elősegíteni, hogy olvasóink bőkezűen megajándékozhassák szeretteiket. Hogy mindezért mit kell megfejteni? Ez egyelőre legyen meglepetés, de a következő számunkból megtudható.

SOLÁRIUM-DRÁMA

— Egész este folyton csak valami tűz látható abban az átkozott tévében; máglya lobog a képernyőn — panaszkodik a férj a szobába lépő feleségének:

— Igyál kevesebbet! — torkolja le az asszony. A tévét ma reggel elvitték javítani, s te a kandallót bámulod...

AZ OLVASÓ OLDALA

KÖRÚTI KESERGŐ

Hosszú idő óta építkeznek a Lenin körútnak a Marx tér és November 7. tér közötti szakaszán, de például az Aradi utcai részen már hetek óta egyetlen dolgozót sem látni. Ráadásul olyan ügyesen állványozták fel az ott levő épületet, hogy a gyalogos vagy az úttesten, vagy a másik oldalon kénytelen járni. Kövérebb ember, vagy babakocsit toló kismama jobb ha végleg lemond itteni közlekedési terveiről és messzire elkerüli ezt a környéket.

A dolog csattanója, hogy az Aradi utca másik oldalán Lenin körút és a Jókai utca között a tatarozók mindkét járdát egyszerre lezárták, itt azután tényleg csak az út közepén lehet menni. Csak látnánk valakit, legalább az egyik oldalon, amint épp dolgozik! Vagy elég kivonulni és felállványozni, a munka pedig ráér hónapok múlva?

Körúti kesergéseimet a 12-es és a piros 1-es busszal fejezném be. Kérjük a BKV illetékeseit, próbáljanak meg a nap bármely szakában sima 12-es busszal járni — majd megtudják, miért száll a fejükre annyi áldás! A piros 1-es viszont végigszáguld üresen Pesten és Budán, mert a Madách tértől csak a Móricz Zsigmond körtérnél áll meg legközelebb. Legalább a pesti hídfőnél, a Nagycsarnoknál állna meg, hiszen sokan mennek a 15-ös vagy a kettes villamos vonalán! Így ugyanis olyan ez, mint egy különjárat —, de kinek?

Wágnerné Klasánszky Gabriella
Budapest, Csengery u. 49. 1067

Cikkünk nyomán

ÁLELLENŐRÖK

Tudomásunk van arról a sajnálatos tényről, hogy úgynevezett álellenőrök rontják vállalatunk, s ezen keresztül jegyellenőreink presztízsét. Ennek megszüntetése érdekében felvettük a kapcsolatot a BKV önkéntes rendőreivel, hogy jegyellenőreinkkel együtt fokozott figyelmet fordítsanak az áljegyellenőrökre, s próbálják meg kiszűrni őket.

Megjegyezzük, hogy jegyellenőreink rendelkeznek Ellenőri Igazolvánnyal, amelyen nevük és számuk is fel van tüntetve, s azt az utas kérésére fel kell mutatniuk.

Antal Mihály
BKV
mb. szolgálatvezető

A BEFALAZOTT TRAFIK

Elhatároztam, hogy feladok egy hirdetést a napilapokban. Eszerint: Budán, az Ugocsa utcában, eltűnt egy trafik. Kérem a becsületes megtalálót, vagy nyomravezetőt, hogy értesítsen sürgősen. „Pipafüst" jeligére a kiadóba.

Mérlegelés után másként döntöttem. Magam láttam a nyomozáshoz. Az Ugocsa mozi közelében építési területre bukkantam. Hatalmas fallal vették körül. Rajta a felirat: gyalogos közlekedés a másik oldalon. Igen ám, de a trafikot nem küldhették a másik oldalra, mint a gyalogost. Itt lehet a kutya elásva. Tovább vizsgálódva megfigyeltem, hogy a falon bizonytalan nyíl jelezte az irányt. Egyszer jobbra, kétszer balra kanyarodtam és a labirintus végén megtaláltam a kis trafikot.

A boltban megtudtam, hogy a befalazásból komoly üzleti gondok keletkeztek. A vásárló nem nyomoz, nem keresgél, hanem cigarettáért és pipadohányért máshová megy. A tulajdonos szaladt fűhöz-fához, hogy az építkezés ellenére megfelelő kijáratról gondoskodjanak. Kérte az IKV-t, a tanácsot, az OKISZ-t, az építést végző vállalatot, de süket fülekre talált. Együttérző szavakat csak a környéken sündörgő dolgozóktól kapott. Azt mondták:

— Minek ide trafik? Ha bort, sört, töményet árulna, más lenne a helyzet. De így?!...

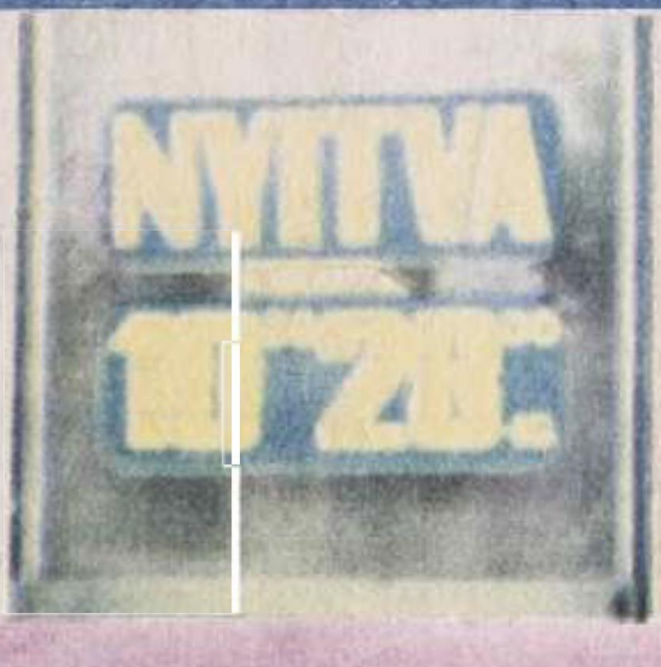
(f. i.)

TÜCSÖK és BOGÁR

az egészséges sem többet másfél óránál. Gyermeknek nemigen való a hévízi tó: legföljebb annyi ideig tartózkodhat benne, ahány éves. Itt érdemes szólni róla; az orvosok

Elsőosztályosok tehát semmiképpen se áztassák magukat hat évnél tovább egyhuzamban.

(A Magyar Nemzetben lelte Szabó Marcell)

Hát ez bizony naponta négy túlórát jelent!

(Ajkán fotózta Tamás György, szemenyecsörnyei olvasónk)

Vasipari szakembert felveszek heti 8 napra kisiparos mellé. Érdek-

Alighanem napi 25 órás munkaidővel!

(A Hajdú-bihari Naplóból ollózta Bereczkiné Nagy Jolán, hajdúböszörményi olvasónk)

Tehát Érd és Budapest a vonzás—taszítás viszonylatában van!

(Honvéd Antal felvételei)

Heves iramú a közepesnél gyengébb iramú mérkőzést végig a bányász irányította. A siófoki csapat ismét a helyze-

Ha már a közepesnél gyengébb iram is hevesnek tekinthető, akkor ott zűr van a kondival...

(A Dunántúli Naplóból merítette Varga Móni, pécsi olvasónk)

HOL A TETRACOR?

Közel két éve Tetracoron és Cavintonon élek. Beszerzésük Szentesen egyre nehezebb, gyakorta hetekbe telik. Október 10-én például 2 Tetracor helyett csak egyet kaptam, 25-én újból kerestem a Központi Gyógyszertárban, de nem volt. A gyógyszerész készségesen közölte, hogy november 16-án érdeklődjek.

— Mit csináljak addig? — kérdeztem.

— Próbálja meg más megyében, vagy Budapesten — hangzott a válasz.

Ha beválik a tanács, az azt bizonyítja, hogy Budapest és más megyék részére gyártanak Tetracort, csak éppen a csongrádiak számára nem. Az is lehet persze, hogy a szentesi szükséglet felmérése pontatlan.

Dr. Aranyi Gábor
Szentes, Nyíri u. 25. 6600

AZ ELVESZETT TASKA...

A Győrbe tartó gyorsvonaton felejtettünk egy számunkra igen értékes táskát, október 19-én, pénteken. Egy piros-fehér kockás sporttáskáról van szó, nekünk igen kedves, első magyarországi utunkon vásárolt emléktárgy mellett gyógyszer is volt benne, amelyre nagy szükségem volna. Budapestről indultunk haza és Komáromban, miután leszálltunk, este 7 óra 25 perckor vettük észre, hogy a vonat elvitte a táskánkat. Kérjük a megtalálót, értesítsen bennünket!

Fazekasné Izsák Ibolya
92584 Vecany (Vágfarkasd)
Szomola hz 1401
okr. Galanta

MŰTŐBEN

című rejtvényünk megfejtése:

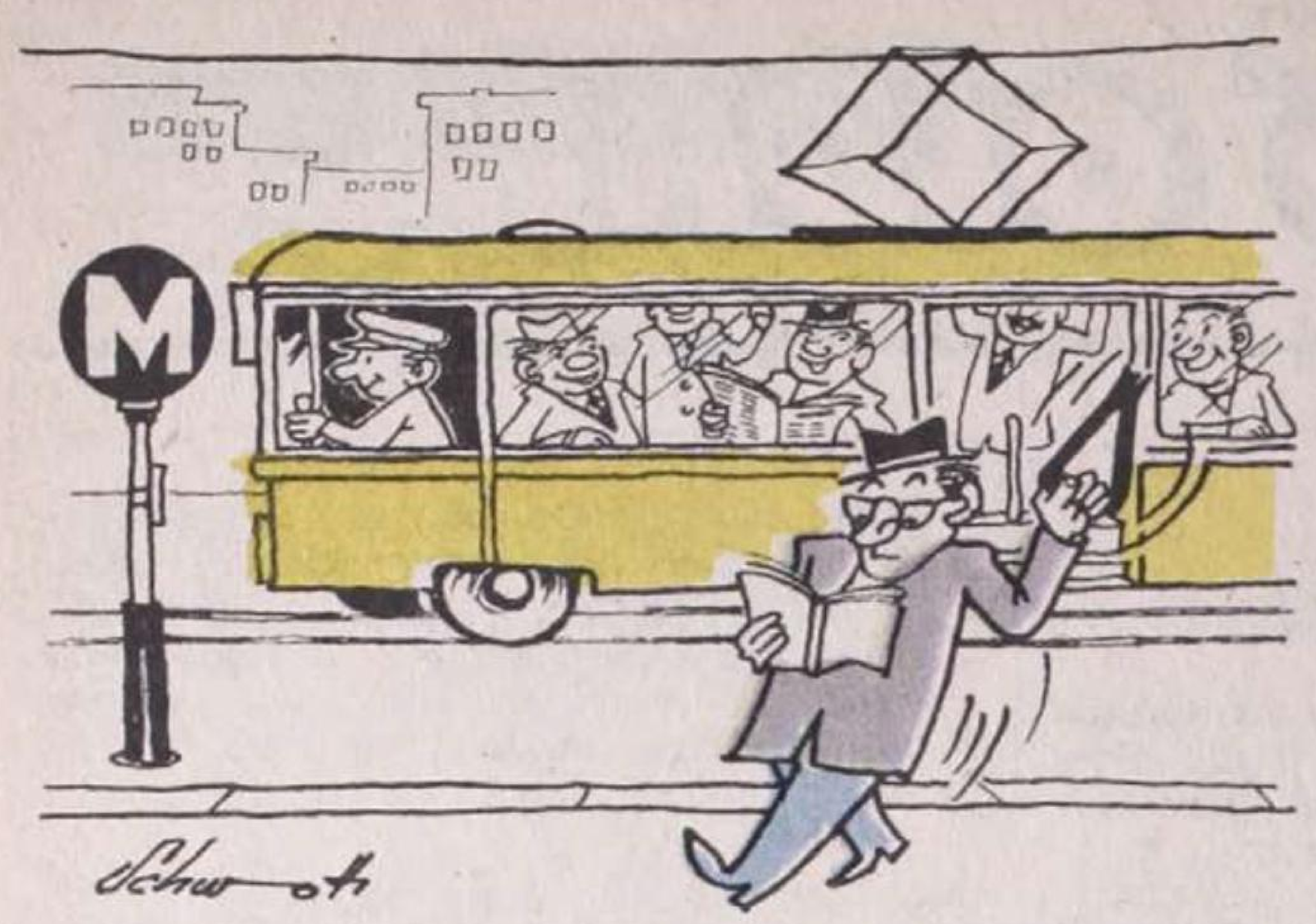
— Ne féljen, mi már megszoktuk. Amikor operál, rázzuk az asztalt.

200 forintot nyertek:

Szabó Istvánné, Sopron, Építők u. 1. 9400
Csíkos István, Debrecen, Petőfi tér 10. 4025
Kalmár Katalin, Bp. Vöröshadsereg u. 55. 1026

A nyereményeket postán küldjük el.

GYORSJÁRAT

TRIBÜN

Amikor az Oakland csapatának főnöki széke megüresedett, a vezetőség hirtelen ötlettel Jackie Mooret, a csapatkapitányt választotta menedzsernek. A bemutatkozó sajtókonferencián megkérdezték, vajon ideiglenesnek tekinti-e posztját. Moore válasza:

— Tekinthetem másnak? Ebben a ligában minden menedzser ideiglenes.

Pat Williams, a Philadelphia '76 elnöke, nem becsüli túl sokra Frank Laydent, az edzőjét.

— Amikor majd minden idők legnagyobb edzőinek névsorát felolvasták — mondta —, Frank Layden is ott lesz... A hallgatóság soraiban.

* * *

Adolph Kiefer az 1936-os berlini olimpián világrekorddal nyerte a 100 méteres férfi hátúszást. Most érdekes epizódot elevenített fel.

— Amikor az emelvény felé vonultunk, a díszpáholy előtt az orrom hegyére tettem a hüvelykujjam. Így tisztelegtem a másik Adolf előtt.

A másik Adolf — természetesen Hitler volt.

* * *

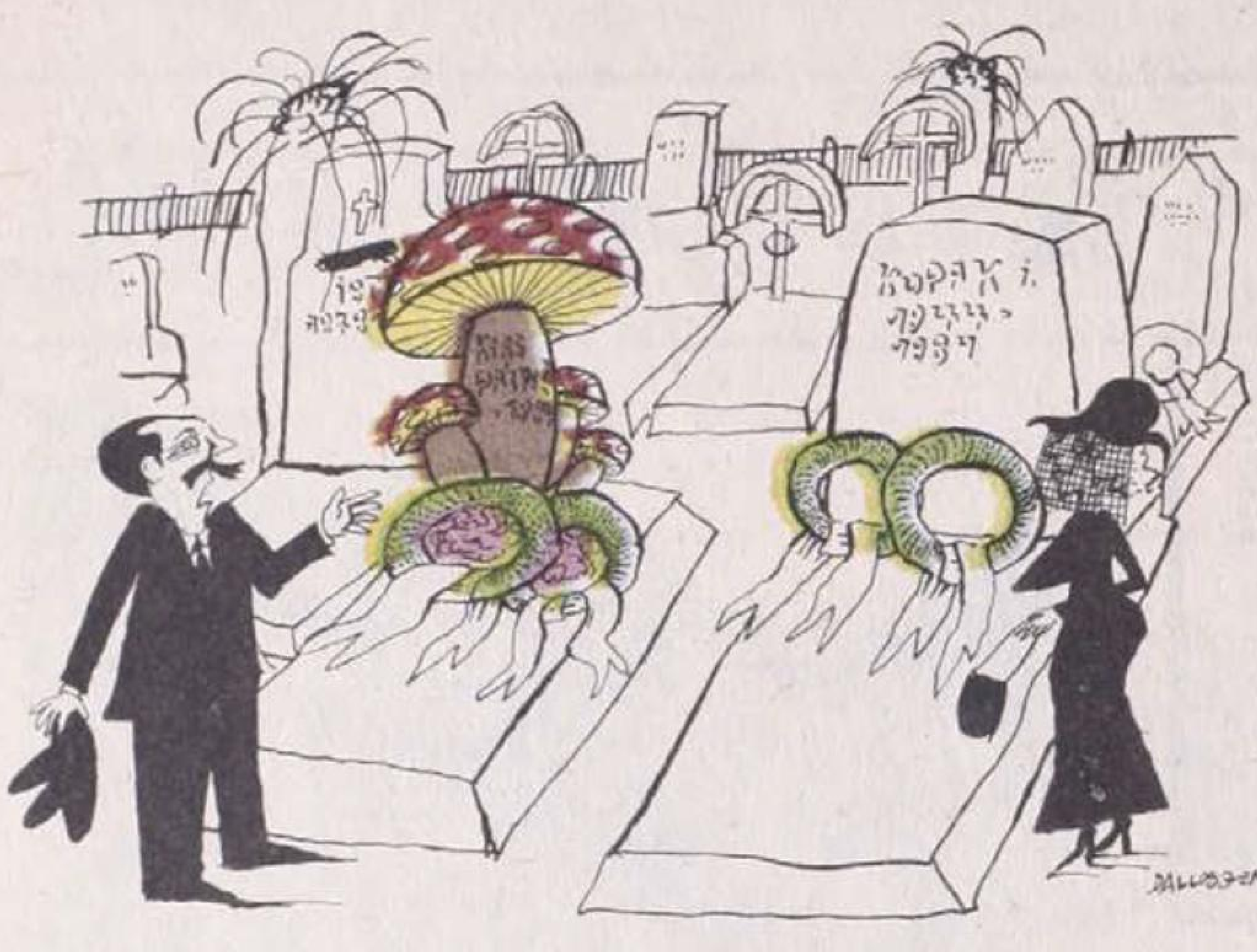
A mérkőzés siralmas játékot hozott.

— Elméletek, elgondolások sakkpartija volt — mondta a végén a győztes csapat mestere.

— Stimmel — bólintott az egyik riporter. — Azzal a különbséggel, hogy a sakk gyorsabb.

(p. p.)

FEKETE HUMOR

– Az én feleségem gombamérgezésben hunyt el . . .

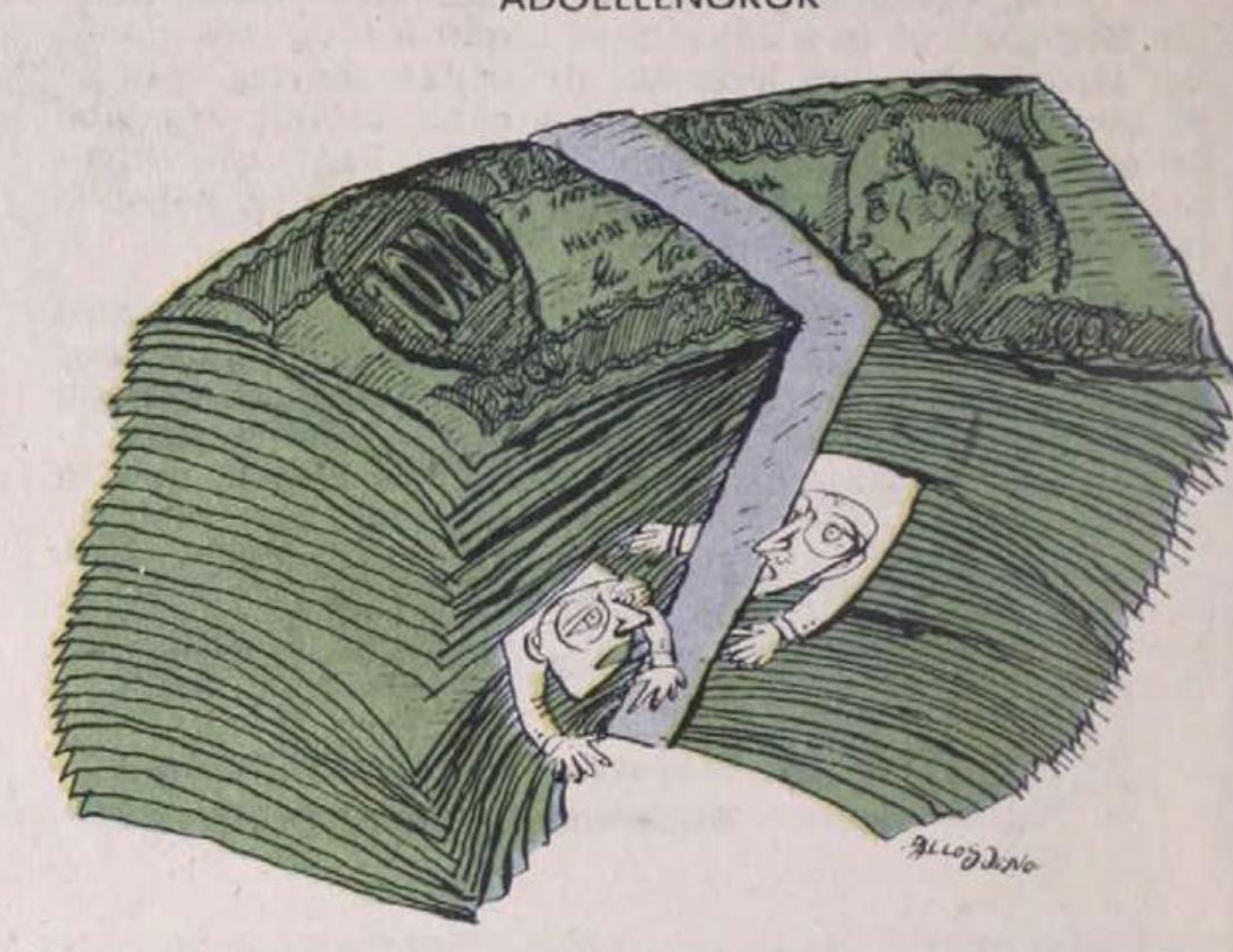
Egy kerékpáros elüt egy idős férfit. Gyorsan lelép a bicikliről és fölsegíti áldozatát.

— Önnek igazán szerencséje van, hogy ma szabadnapos vagyok — vigasztalja a kerékpáros az idős férfit.

— Úgy, és miért szerencse ez nekem?

— Különben ugyanis autóbuszsofőr vagyok!

ADÓELLENŐRÖK

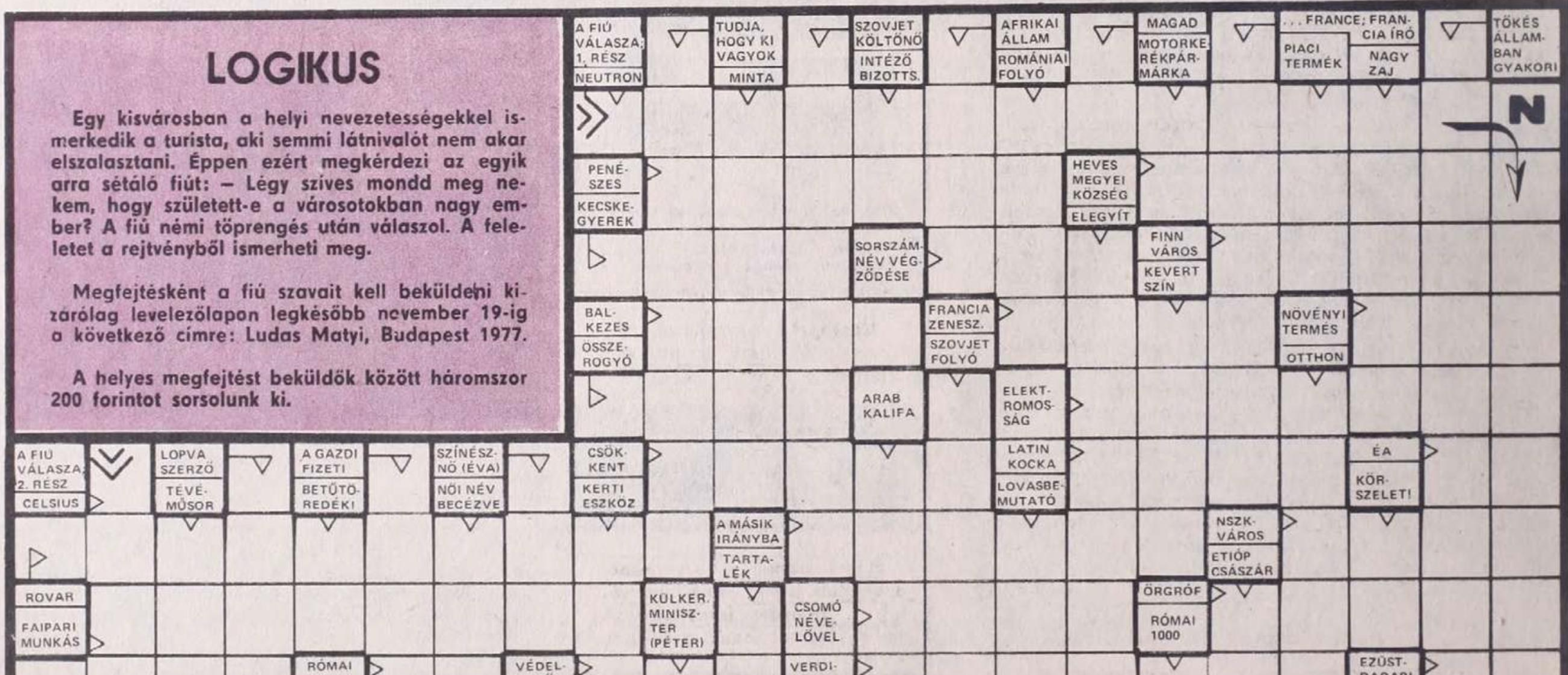
– Sajnos, ez borravaló! Nem megadóztatható jövedelem!

LOGIKUS

Egy kisvárosban a helyi nevezetességekkel ismerkedik a turista, aki semmi látnivalót nem akar elszalasztani. Éppen ezért megkérdezi az egyik arra sétáló fiút: – Légy szíves mondd meg nekem, hogy született-e a városotokban nagy ember? A fiú némi töprengés után válaszol. A feleletet a rejtvényből ismerheti meg.

Megfejtésként a fiú szavait kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb november 19-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

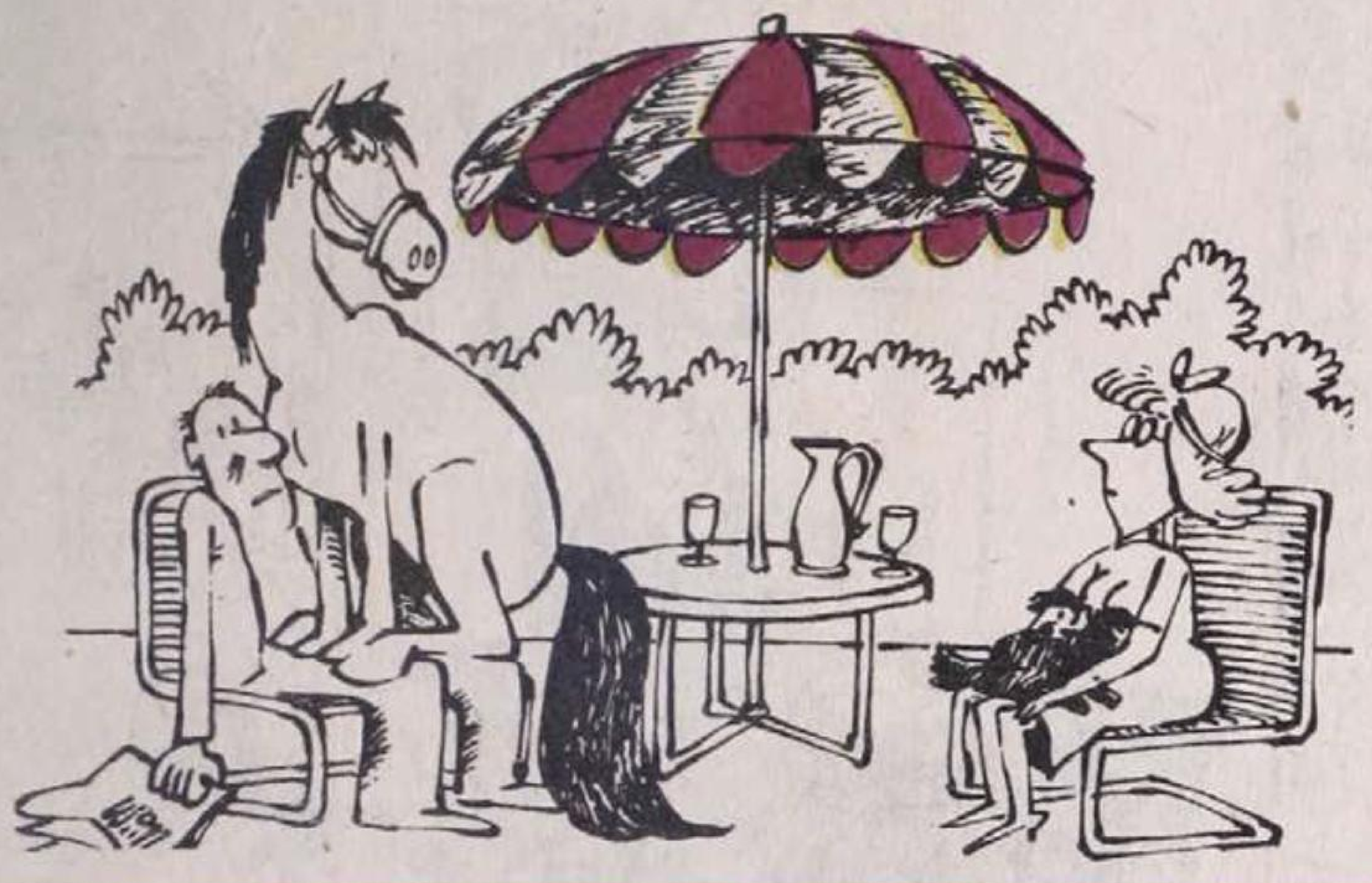

IMPORT HUMOR

– Most személyesen is láthatja, tisztelt sejkem, mennyire nem hiányzik nekünk az önök olaja . . .

DÉDELGETETT KEDVENCEK

– Itt valahol egy izotóptemető lehet!

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

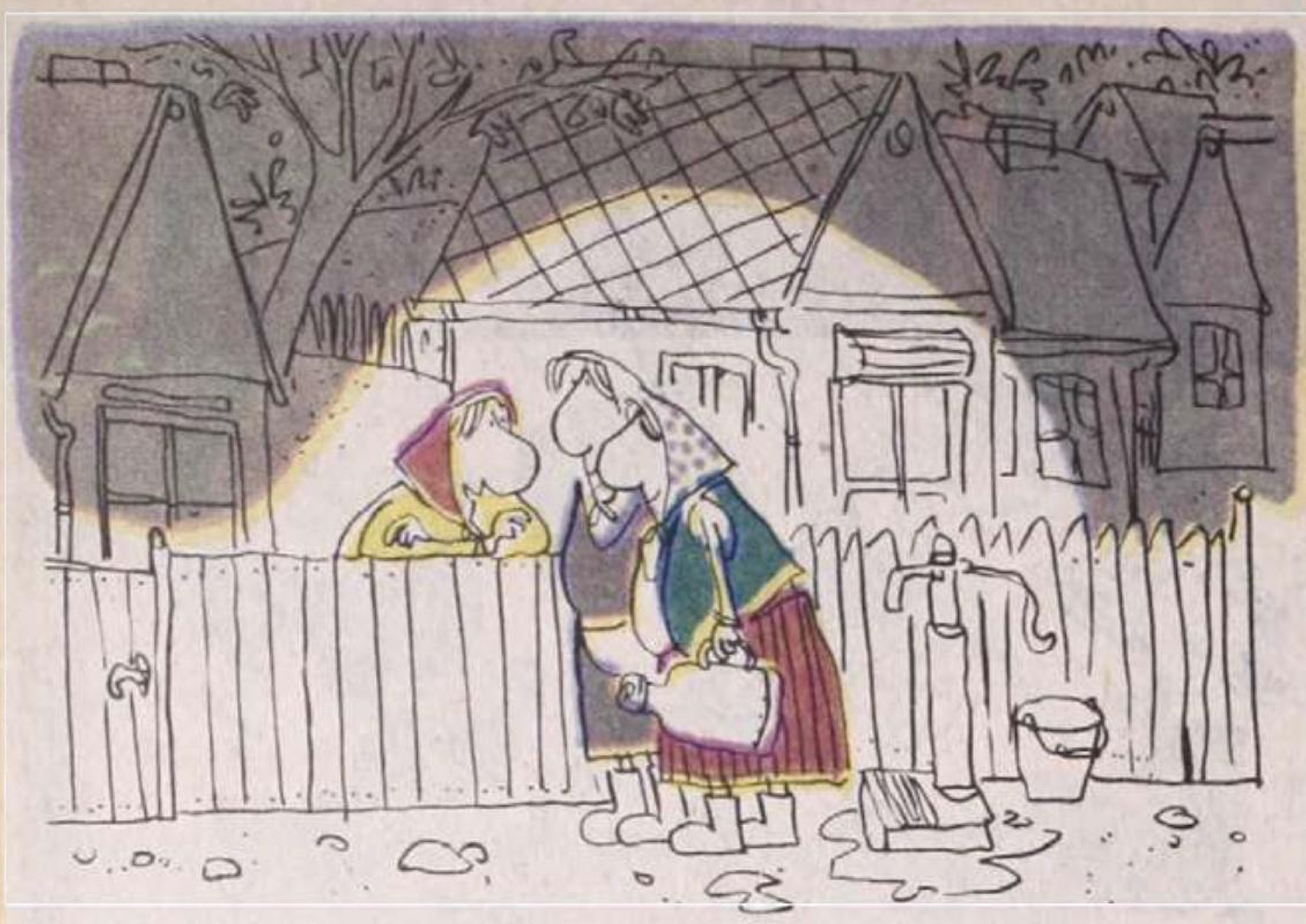
84.2308/20-46

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

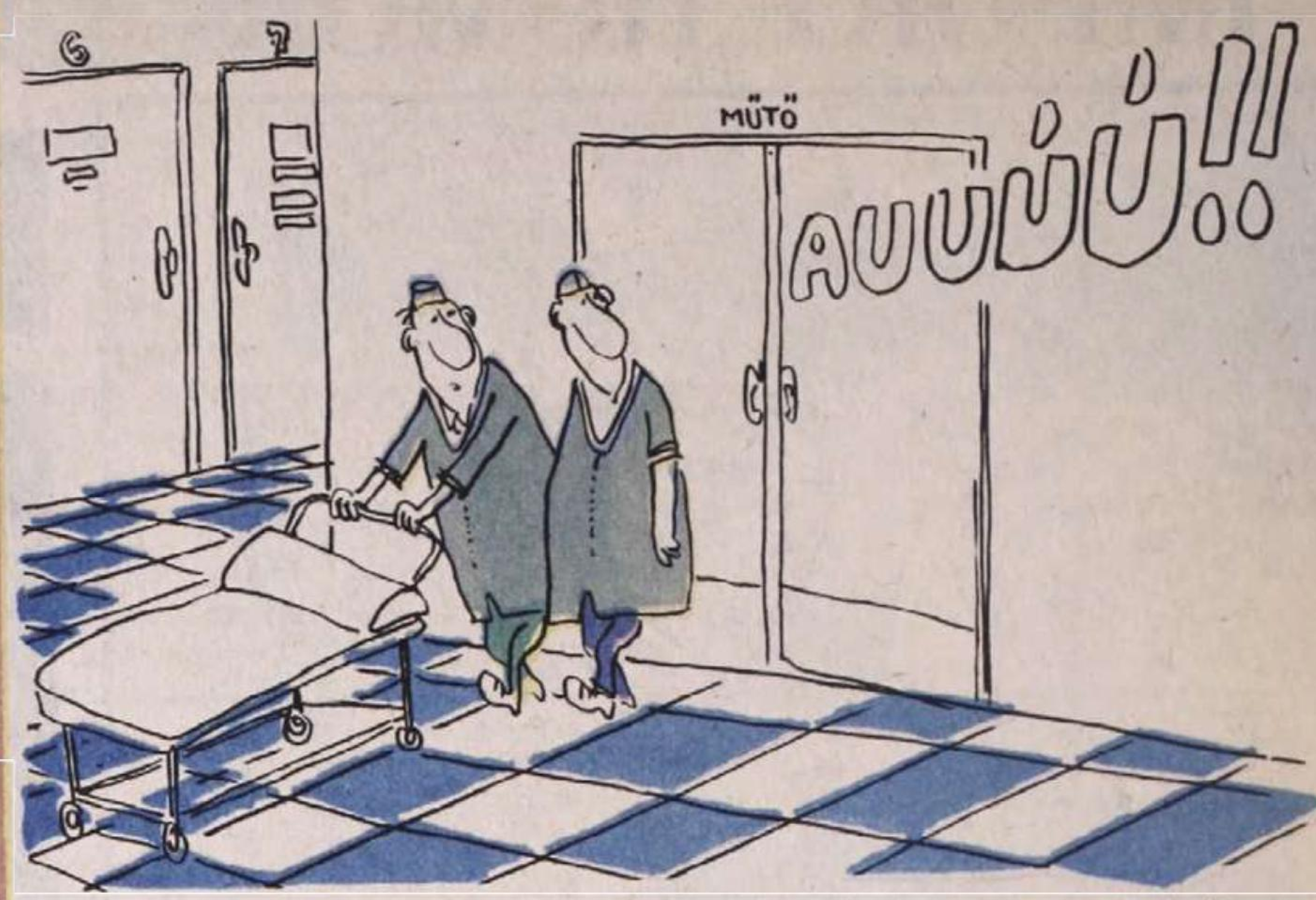
ISSN 0134—0611

LEHOCZKI ISTVÁN:

HÉT-KÖZ-NA-POK

– A falu bolondja vette meg a tízéves Trabantunkat!

– Hallottam valamit, hogy az import érzéstelenítőt hazai alapanyaggal akarják kiváltani . . .

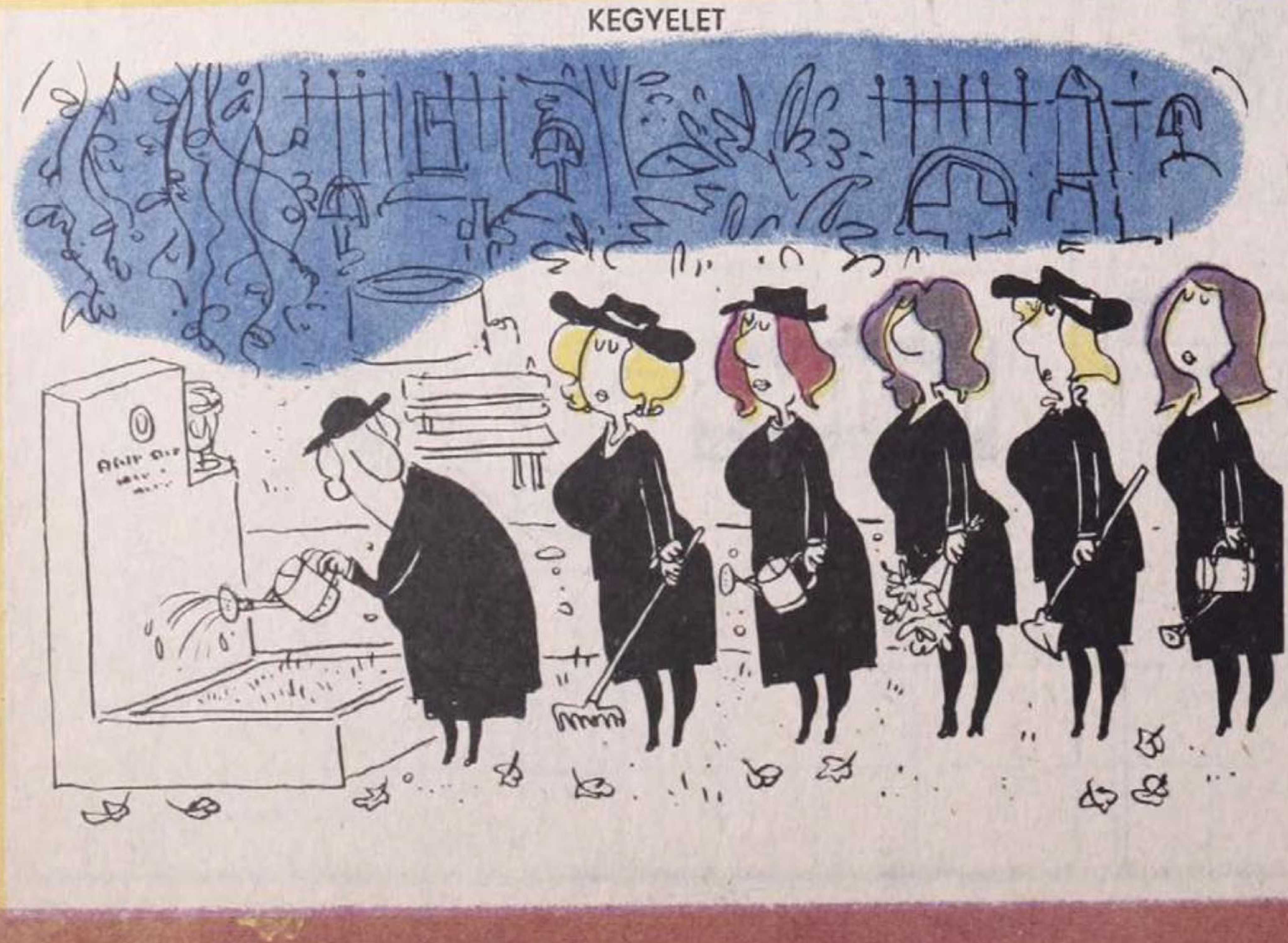
– Ugorj, Béla, ő intézi a telefonigénylésünket!

MÉRCE

– A japán gyerekek biztosan nem ilyen osztályzatokat visznek haza a szüleiknek!

KEGYELET

PÁLYAVÁLASZTÁS

– Rendben van, szerződéses éttermet szeretnél, de előbb végezd el az orvosi egyetemet, hogy valami szakma legyen a kezedben!